

9/164
9/164
ஸ்ரீராமங்.

618

வது அவர்களினியமாய அடுவதற்கு.

அனுர். ஹென்றி பிள்ளை அவக்கிய

வி. எஃ

9/164
9/164

“திவான் சூழ்நிலையற் றுக்கலை”

வேற்றல—தினவித ஊக்கு.

9/164
9/164
கலை நிதி மன்றம்
காந்தி

Q
9/164
9/164

4
4/144

ഗ്രീറ്റാമൺ.

ക്രൈ അന്നകരണിയമ്മായ ആദർശം

ഡന്നാം ഭാഗം.

ശ്രതൻ. ഇഷപ്രഹവിള്ള അവർക്കർ വി. എ.

പ്രസാധകൻ
വി. എ. നാരായണപിള്ള^{ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പ്രഭാവിലുണ്ട്}
“മിവാൻ തൃപ്പണംനായൻ ഗ്രന്ഥശാല”
ചേത്തല—തിരുവിതാംകൂർ

മ-ംപതിപ്പ്

കാപ്പി 800

“രാമാനജൻ” പ്രസ്.—ചേത്തല.

ടംബം

വില അംബ ഓ

പക്ഷ്യവകാശം ഗ്രന്ഥക്കണ്ണവിൽ.

“മിവാൻ തൃപ്പണംനായൻ ഗ്രന്ഥശാല”യുടെ ഒദ്ദേശ്യത്തോട്
പ്രതിവൃംഖനിമ്മിതമായിരിയ്ക്കും.

രംഗളും

“ഉത്തമപുർണ്ണാഖ്യാഹിനിവാചരിതാനാ—
മുത്തമമിതാദിരാല്പുനായകചരിതം
ഭക്തിയോടുചൊല്ലുവതിനിന്നാത്രനിയുന്നേൻ
മുക്തിപദമേകകന്മാക്കഹരിരാമാ.”

“തെനുലോക്കുശലേഖാലിനായസിനേഡാ
ശ്വാസാരവാസംമരണാംരിപ്പുനാം
പുണ്യപ്രണാമംഭവനാഭിരാമം
രാമംവിരാമംവിപദാദ്ധപാസൈ.”

“യഃപ്രത്യപീഡവാരണായദിവിജേജഃ
സംപ്രാത്മിതയുംനയഃ
സംജാതിപ്പുമിവിതലൈ റവിക്കലൈ!
മാധ്യാമനഷ്ടാവ്യയഃ
നിയുക്തംഹതിരാക്ഷസിപുനരഗാൽ
ബ്രഹ്മതപമാല്യാംബിരാം
കീര്ത്തിംപാപാവഹരാംവിധായജഗതാം
തംജാനകീശറംഭജേ.”

ക്രാഡിപ്പത്രം.

അവലോകനം	സുവാലിംഗം	വരും	വർ
കവാല	കപാല	വ	റൂ
അലൂറ്റിപ്പ്	അലൂറ്റിൾ	മാ	ര
സദർം	സദർന്നനം	മവ	ര
വിപതി	വിപദി	രു	ൻ
വിചാരണീയം	വിചാരണീയാ	രൂ	മന
സംശാകടനം	സംശാങ്കടനം	രന്ന	ര
ശ്രോകമിതം	ശ്രോകമതം	രു	മന്ന
സത്പാദനം	സത്പാദന	രഭ	മൻ
അത്രസ്വഭാവം	അത്രസ്വഭാവം	രു	ര

ഗ്രീറാമൻ.

രാജാം ഭാഗം

“മഹാമാർക്കന്നുടെ ക്രൈസ്തവിയനിനം അചാഡാവതിമിം തെരു മാറുന്നതിനുള്ള മഷിക്രൂട്ടാകന്.” — എമേഴ്സൺ.

ലോകചവറിത്തിൽ എത്തകാലത്തെ പരിശോധിച്ചു ദിം ദിവ്യപ്രഥമനാൽക്കുടെ അവതാരം ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിട്ട് തുടക്കായികാണബുട്ടുടം. ഇപ്രകാരമുള്ളതുവരുതെന്നതുവിക്കാവംലോ കത്തിൻറെ ഉത്തരവിയ്ക്ക് “അതുവശ്രമായിട്ടുള്ളതാണെല്ലോ. ലോകത്തിൽ അധികമായിട്ടുള്ളതുവാരും വല്ലിയുള്ളതോടും അവദൈ ദ്രോകരിയുള്ളനാതിനം, മനസ്സുവർദ്ധിത്തിന്റെ പോതു നിലയെ കൈപടി ഉയർത്തുന്നതിനം, സദാചാരത്തെ സ്ഥിരിക്കിയുള്ളനാതിനം, ആവശ്രംഘോച്ച സഭപദ്ധതിക്കുള്ള നല്ലു, നാതിനം, ഉത്തുപ്പസ്തായ ആദർശങ്ങളെ ലോകത്തെന്നു നിൽക്കുന്നതിനം, മരിന്തുകിടക്കുന്ന സൃക്കൾത്തെപ്പോൾ ഒരു ചെളിപ്പുട്ടുള്ളനാതിനം, ഇവലോകപരലോകങ്ങൾ തുടർന്നുയോജിപ്പിയുള്ളനാതിനം, മനസ്സുക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുനാതിനുള്ള ഒപ്പുവരുത്തേഞ്ഞുകാണിച്ചുകൊണ്ടുകൊണ്ടുനാതിനം, ഒപ്പുവിന്നുമുഖവും ശിശ്രൂരക്ഷയും ചെയ്യുന്നതിനം മരിം ദിവ്യപ്രഥമം നാൽ ഓരോകാലവരുള്ളു മനസ്സുടെ ഇടയിൽ അവതരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള മഹാമാർക്കന്നുപ്രാവതാരമാണെന്നും എന്ന വിചാരിച്ചുപോയനാതിനം അടിസ്ഥാനം ഇല്ലാതില്ല. റംസ്പ്രത്രചെത്തന്നും എപ്പോമനസ്യരിലും എറക്കരെയുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇവരിൽ അതു “അസാധാരണമായും അതിശയ

കരംഡിം പ്രകാശിയ്ക്കുന്ന എന്നമാത്രമേയുള്ളത്. അവക്ക് “ദിവ്യദാസ്തി”യുള്ളതുകൊണ്ട് നാം കാണാത്തവയെ അവർ കാണുകയും നാം മഹിയ്യാത്തവയെ അവർ മഹിയ്യം ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിൽ നാം നിലനില്ക്കുന്നതായിക്കാണുന്ന സകല കാൺജാസ്തിം മഹാമാരം ഉള്ളിൽ ജപവിച്ചിയുന്ന ദിവ്യദാസ്തിയുടെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. ലോകവരിത്തിന്റെ പ്രധാനാക്കംഗം യമാത്മത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ദിവ്യദാസ്തി നാരം നാരം ചരിത്രംതന്നെയാണ്. ഇവർ ലോകത്തെ പല പ്രോഫീസ്റ്റുകൾ അനുകാരത്തെ മുൻകരിയ്ക്കുന്നതിനും സർക്കാർത്തിൽനിന്നും വൃതിചലിയ്ക്കുന്നവരെ നേർബുഴി നയിയ്ക്കുന്നതിനും ഉള്ള ത്രഞ്ജാഗോളങ്ങളാണുന്ന പായാം. ന മുടുടെ പുരാണങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷൈന്നയുള്ളതു മഹാമാരം ചരിത്രമായിട്ടുണ്ടോ വിചംബരിയ്ക്കാം. ഇവരുടെ ചരിത്രപഠനം നമ്മക്ക് പലവിധത്തിലും വിജ്ഞാനപ്രാദിവും, ഉന്നേഷജ്ഞന്ക യും, സകലവും യിരിയ്ക്കും. ഇവർ നമ്മക്ക് നോക്കി അംഗമിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ട് “കാലമാകുന്ന സെസക്കത്തുമിയിൽ കാലടി പതിച്ചംവച്ചു”ണ് വിരമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവർ ഓരോകാലത്തിലും ഓരോ ദേശത്തിലും അവതരിച്ച വെടിലും, ഇവരുടെ ശക്തി ഇവ രണ്ടിന്റെയും അവധിയെ കവിത്തത്തും ലോകര ഭട്ടക്ക് വ്യാപിയ്യാതകങ്ങളുമാണ്. ഇപ്രകാരം ലോകാലാരണത്തിനായി അവതരിച്ചവരിൽ രോളാണ് സാക്ഷാത് തൃശ്ശൂർ—ഇഞ്ചേമത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കിട്ടാണ് താൻ അപ്പും പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നുമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു്. രാമായണം കമ നമ്മക്കല്ലോവക്കിം എപ്പി സ്ഥമാണല്ലോ. അതു് പല ഗ്രന്ഥത്തിലും പല രായയിലും നമ്മക്കരെക്കരെ പരിചയമാണ്. അതുകൊണ്ട് കമ ഇവിടെ അധികം വിസ്തൃതിയും പറയണമെന്ന് വിചംബരിയ്ക്കുന്നതു്.

നീല്യ. ഒരുന്നാൽ, റംകമയ്ക്കെട മലപ്പുസ്ഥിതിനാം, നായകൻം, ജീവൻം ആയ മഹാപുഷ്പങ്ങൾന്റെ മാഹാരത്യത്വത്തെ ഏറ്റെ അപ്പുണ്ടിയ്ക്ക് ഗ്രാമപരിപ്രേക്ഷാഫോറ്റേഷൻാളം മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു് വൊലമൊങ്കെട മുന്ധിൽ സമൃദ്ധിരായ്ക്കുന്നെന്നു എനിയ്ക്ക് താല്പര്യമുണ്ട്. ഇതിലേയ്ക്ക് വേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ കമയും സംക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിൽ പാഠിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, റംവിത്രാലുണ്ടിയിൽ കാൽവെയ്ക്കുന്നതു് വഴുവെ സാവധാനമായും ആലോച്ചിച്ചും വേണ്ടതാണെന്നു് എനിയ്ക്കുന്നതിയാം. “വിള്ളായരമാർ കാൽവെയ്ക്കുന്ന മട്ടിയ്ക്കുന്ന പിക്കിൽ വിശ്വക്രമാനുംഗമാർ ദാട്ടിക്കൈയെടു” എന്നുള്ള ആക്ഷേപം എനിയ്ക്ക് പറിഡൈക്കാമെന്നു് ദേവും ഉണ്ട്. എതായാലും സ്വർഘവിത്തെങ്കിലും ഏറ്റവും മാത്രം ആക്ഷേപം എനിയ്ക്കുമെന്നുള്ള ഒരു സമാധാനത്തെ റം അവസ്ഥരത്തിൽ തന്നെ തിരിയിരിയ്ക്കുമെന്നുള്ള ഒരു ക്ഷേമാലംവിശ്വക്രമാനും അതു് ക്ഷേമവുമായി തന്നെ തിരിയിരിയ്ക്കുമെന്നുള്ള ഒരു സമാധാനത്തെ റം അവസ്ഥരത്തിൽ തന്നെ അവലംബിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ടു് കോസലവിഷയങ്ങളിൽ, അരഭ്യാല്പുതെന്നു് സൗലുപ്പിലമായിരുന്ന ഒരു രാജധാനിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു് “ആജന്മത്രാലുന്നാ” രാധിരുന്ന സൗല്യവംശ രാജാക്കന്മാരുടെ തലവന്മാനമായിരുന്നു. റം വംശത്തെ അലംകരിച്ചു ദശരത്മ മഹാരാജാവിന്റെ നാലു പുത്രരാജിൽ അഞ്ചുജനായിരുന്ന ശ്രീരാമൻ. ദശരതമനു് കൈസല്പ്പുതെന്നും കൈകൈയി ദേനും സുമിത്രതെന്നും മൂന്നു് ഭാത്യമാരായിരുന്നുവെക്കിലും വളരെക്കാലം സന്താനം ദേനും ഇല്ലാതെയിരുന്നു. ഇതുനിന്തനം ദശരതമനു് സാമാന്യത്തിലില്ലികും വ്യസനം ഉണ്ടാ

യിൽനെ. പി ഗീട്, വാസിജ്ഞംഹഷിയുടെ ഉപദേശരഹത്രകാരം ആശ്രാമംഗ മഹാഷ്ഠിയ വരുത്തി ഒരു യാഗം കഴിച്ചതിന്. ശ്രേഷ്ഠമാണ് എത്രമാഡണഭായതു്. കൈയ്യാസല്ലുയ്യും, കൈകൈയിയ്യും ഓരോ എത്രയും സുമിത്രയു് രണ്ട് എത്രമാഡായം ഉണ്ടായി. ഇപ്രകാരം വളരെ കൊതിച്ചിണഭായ എത്രമാറോടു് ദശാമാസ് അരാധാമാസ്യമായ വാസല്ലും ഉണ്ടായിൽനെവും പരിശയണ്ടതില്ലെല്ലോ. പല കാരണങ്ങളും മഹാരാജാവിന് അരീരാമജനാക്ക് പ്രത്യേകം വാസല്ലും തോന്നിക്കിയിരുണ്ടു്. അവരുടെ ജനനസമയം അഭന്നകും ശ്രദ്ധാലുകൾ ബാണങ്ങളാട്ടക്രമിക്കിയിൽനെ എന്നു് പരയപ്പെട്ടിരിയ്യുണ്ടു്. ദിവ്യപ്രതിഷ്ഠയും അവതാരകാലം ഇപ്രകാരം ശ്രദ്ധമായിരിയ്യുണ്ടു് ടെക്ക് അത്രതമ്പലും. പോരെങ്കിൽ അരീരാമൻ സാക്ഷാത് മഹാവിജ്ഞവിന്റെ അവതാരവുമാണെല്ലോ. ദശാമാൻ ഇരു സദ്വേതത ദേശാട്ടവെന്നും ആരുദ്ധരാഷ്ട്രിച്ചു.

“ഉണ്ണിയുണഭായ സദേതാഷംകൊണ്ടുന്ന
പുസ്ത്രലോകായ ഭ്രതികൊടുക്കയോഽ,
ആവവട്ടം കടത്തി യെന്നിയെ
ശ്രേഷ്ഠിച്ചില്ലുന്നും ഭ്രഹ്മം”

ഇവക്ക് നാലുപേക്ഷണം വസിജ്ഞമഹാഷ്ഠി. “രാമൻ” — “ഭരതൻ,” “ലക്ഷ്മാൻ,” “ശത്രുഘ്നൻ” എന്നു് പേരുകൾ ഇടു. ബാലമാർക്ക് നാപാകാവികമായ ലിലകൾകൊണ്ടും, “ഡേതാമോഹനങ്ങളാം വേഷ്ടിത്തങ്ങളെല്ലക്കൊണ്ടു്” ഇവർ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കിം എന്നവേണ്ട, നഗരവാസികൾക്കിം നിത്യാനന്ദം നല്ലിവന്നു. ബാലുത്തിൽത്തനെന്ന രാമനും ലക്ഷ്മാനും നന്നിച്ചും ഭരതനും ശത്രുഘ്നനും നന്നിച്ചും കഴിച്ചുന്ന ദന്തവന്നു. ലോകരംഗത്തിലും ഇപ്രകാരമാണെല്ലോ സംഭവിച്ചിട്ടിള്ളതു്. കമാരമാർക്ക് ദുന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ കണ്ണവേ

യന്മ ചെയ്യുമ്പെട്ട്. അരഞ്ഞാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇവങ്ങെട വില്ലുംള്ളാസം ആത്രംപിച്ചു സൃഷ്ടിവംഗരാജാക്കമൊരുതെട കുല-
തുവായ വസിപ്പുമഹാപി തന്നായാണ് റം ഗൈരവമേ
റിയ കൂത്രുതെന നിരവേറേറുന്നതിനുള്ള ചുമതലവെയ ധൂമി
ചുത്ത്. എന്നാൽ, കമാരമാർ അസാമാന്യമായ ബുദ്ധി
വെവേമുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ ഇത്തോട്ടിന് റം വിഷ
യത്തിൽ അധികം ശ്രദ്ധവും കാലവും വേണ്ടിവനില്ല.
മഹാരാജാവിന്നെന്ന ഓഴ്ചിയും ഇവരിൽ പ്രത്യേകം പതിച്ചി
യന്മ. ഉപന്യസംക്ഷിപ്തത്തോളം, അല്ലകാലംകൊണ്ട് ആ
തികൾ, അംഗങ്ങൾ, ഉപാംഗങ്ങൾ, സ്ത്രികൾ മുതലാ
യവരിൽ ഇവർ വിഭദ്ധമാരായിരുന്നീൻ. വില്ലുംള്ളാസന്തോ
ടങ്കുടി സത്ത്രാജാളിം ചാരോന്നായി വികസിച്ചുവന്നു. ശ്രീരാ-
മൻ ഇക്കാലത്തുനെന രാജ്യകാർത്താളിൽ തന്നെന പിതാ
വിനെ സഹായിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. വിന്നയം—കൂതുന്നിഷ്ട
കേടി മുതലായി ഭാവിയിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്ന പോകന മു
ണ്ണാജാളിം ഇവരിൽ അങ്ങൾപ്പെടുത്തായിരുന്നു. കൂദാ
രാക്ഷസമാരുതെ വയത്തിൽ ദരിയ്ക്കു വേണ്ടിവരുന്നതായ
സാമത്ര്യം. ഇക്കാലത്തുനെന കൂദാരാജാജാളിം നായാട്ടിൽ
ശ്രീരാമൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ, ലോകത്തിൽ മഹ
ത്തായ അനേകം കാർത്താജാളം ഇത്തോട്ടിന്നെന്ന സാന്നിഡി
തെ അക്ഷമയോടങ്കുടി പ്രതിക്രിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നതിനാ
ലും, വില്ലുംള്ളാസം പുത്രിയാക്കുന്നതിന് വിഭദ്ധമാരം
അതുവാദ്യമായിരുന്നതിനാലും റം വിധമുള്ള അയോജ്യാ
വാസം അധികംകാലം നിലനില്ലുന്ന തരമില്ലായിരുന്നു.
അല്ലെങ്കിലും ലോകരംഗത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രീരാമൻ പ്രവേശാന്തര
തുറന്നകൊടുത്തതും ഒരു സാമാന്യനായ അളവുംപോര
ഗൈരവമേറിയ കാർത്താജാളിൽ ഉപദേശ്യാവായിരിയ്ക്കുന്നതി

ഉംഗമൻ വല്ലാതെ കുഴങ്ങി വരേണ്ടായി. ഇതിന് നിവർത്തി മാറ്റും വല്ലതുമണ്ണം എന്ന് കലപ്രയവായ വസിയ്യുണ്ടാക്ക് രാജാവു് അരുളോച്ചിച്ചു. അഞ്ചേമത്തിന്റെ ഉപദേശം ദഹനമന്റെ സകല സംശയങ്ങളെയും നിജ്ഞാസനംവെയ്യു്:

“തൃതാസ്യന്തൃതാസ്യന്താൻ, തീണ്ടില്ലിവനെ രക്ഷശൾ ചെന്നിയതുമിനെപ്പോലെ കെന്റരികന്കാള്ളനില്ലാവെ.”

അതുകൊണ്ട് “പുതുനെക്കുടെ യയ്യത്തീടുകമടിയാതെ” എന്നിൽ വസിയ്യാജ്ഞയെ കേടിപ്പുവും ആദരിച്ചു് ഗ്രീരാമനേയും ലക്ഷ്മണനേയും വിശ്വാമിത്രൻ്റെ ക്രൂടെ പറത്ത യച്ചു. കമാരംമാരിൽവരം മാതാപിതാക്കന്മാരെ വാഴിച്ചു് വിശ്വാമിത്രനുകുടി തുംബത്തിരിച്ചു. ഗ്രീരാമൻ് ഇപ്പോൾ എക്കുദേശം പത്രിനെടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായിക്കേണ്ടുള്ളതു്. രാമലക്ഷ്മനമാർ മഹാഷിഖുടെ ക്രൂടെ കരുത്തുറം പോയ പ്പോൾ അഞ്ചേമം കുമാരനുകൾും ബലവയെന്നും രണ്ട് ദിവ്യമഹത്ത്വങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടതു. ഇവയുടെ ഫലങ്ങളിൽ നേരും, ഇവജചിച്ചുവരുവില്ലെന്നും ഭാഗമും റീരെ തോന്നുകയില്ലെന്നുള്ളതാണോ. എന്നാൽ, ഇതിൽനിന്നും നാം ഗ്രംമിഡയും നേരുകളും തുതുനിവർമ്മണത്തിനായി പുറപ്പെട്ടിരുന്നും, കേവലം ജന്മയർമ്മങ്ങളായ വിശപ്പും ഭാഗവും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയുള്ള് ബാധകങ്ങളായിരിക്കുന്നും ഇടക്കൊട്ടുക്കുന്നും ആഘോക്കിച്ചു് നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നുമാണോ. “തുതുമുന്നുണ്ടെസുഖവ്യംപിനെ” ദിവ്യാശ തത്തപം സർപ്പഭാനമുായി അനന്തരണിയമാണെന്നും നാം ഇതിൽനിന്നും പഠിച്ചുണ്ടതാണോ. ലോകാപക്ഷാരതിനാക്കി ഉച്ചമിഡ്യുനാവർ ആല്ലെന്നുമായി ശ്രീലിഡ്യും നേരു സ്വന്നവപബിന്നുാഗമാണോ. ഗ്രീരാമൻ ബുദ്ധിമാരം ജീജാന്നുമായിതുനാതിനാൽ വഴിയിൽ കാണപ്പെട്ട സമല

ଅଛେଇ ଯାଂ ପାତ୍ରକାଳେଇ ଯାଂ ଜୀବନକାଳେଇ ଯାଂ କବିତା' ମନୀଯେଣ୍ଡ' ସଗୁଳମ ହୋଇଥିବୁ' ବେଳେ ଆରିବୁକରି ସମ୍ବାଦିତ୍ସକ୍ଷକାଳି ଥିଲା. ହିନ୍ଦୁକାରମାଯିଙ୍ଗାଲପ୍ରାତି ବିଭେଦେଶବ୍ୟାଳ କାଣିଦିଲା ଯାଏତାଙ୍କ ଫଳବୁଂ ସିଲିକାନ୍‌ ତରମିପ୍ରଭ୍ୟା. ଅତ୍ୟାଂ ହିନ୍ଦୁ ଚେନ୍ଦରଖେଗନ୍ ସମଲା "କାମାଶ୍ରମ"ମାଯିଙ୍ଗା. ହୁଏ ସମଲତେକରିଥୁନ୍ତି ଚରିତଂ ଧର୍ମବାଳ କେଉଁରିକଣ୍ ରାମଲକ୍ଷ୍ମିଙ୍ଗାମାର ପାଠେତୁକେରିଥୁନ୍ତି ଅଣ୍ଣାବିକେତନଙ୍ଗ ତାମଳିଥୁ. ପିରୋତିବସଂ ରାହିଲେ ପୁରାପ୍ରତି' ଏଇ ଶୋଭାରକାଙ୍ଗନତିର୍ଥ ଚେନ୍ଦରଖେଗନ୍. ହିନ୍ଦୁ ତାଟକରେଣ ପୋରାଯ ଏଇ ରାଜସି ପାଶିଥୁଣ୍ଣାବେଳିଙ୍ଗା,

“ଆହବଲେଖ୍ଵେଦିତ୍ସ୍ତୁତଂ ଗୋର୍ବଶି ନକ୍ଷ୍ମାଲ
ତ୍ରିଵନଦୀମିଶିଙ୍ଗା, ତ୍ରିବେନୀପେତା ପୋରି.”

ଏହିଙ୍ଗା କେଉଁରିକଣ୍ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଆରିବିଥୁ. ଲୋକରକ୍ଷା ଯୁଦ୍ଧାଲ୍ଲବଦ୍ଧ ବାୟିଯେଣ୍ଣାଳିତା' ଆତ୍ମାବଶ୍ରମାଗେଣଙ୍ଗାଂଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପ୍ରାତି ମରାକଣିଂ ହତୁ' ଶକ୍ତମଳ୍ଲେଖନଂ ମହାଶ୍ଚ ପାଠେତୁ. ଶ୍ରୀବଦ୍ୟାତ୍ମତପୁରି ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଚିଲ ସଂଶୟଙ୍ଗଠିଂ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କାରାଗାନ ଏକିଥିମ କେଉଁରିକଣ୍କର୍କ ଘୁକ୍ତିଯୁକ୍ତଙ୍ଗାକୁ ବା କାଙ୍କରି କେକ୍ଟାପୁରାଂ ଆନନ୍ଦବେଦ୍ୟାକଣ୍ଯାଙ୍କ ତୁରି ନୀଳାପ୍ରମାଣି.

“ଆୟରମନ୍ତୁରେ କୋଣ୍ଟାକିବରାକଲ୍ପ ଯରମା କକ୍ରମସମ୍ଭାବ.”

ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ହତୁକେଚ୍ଛ' ଏଇ ଶାବଦାଲାପିତିଥିଥିଥିଲା. ଅଣପ୍ରାପ୍ତ କାଣାଂ, “ଫଳକାପ୍ତାଲକଣ୍ଯାପ”ଯାଯିରିକଣନ ତାଟକ ବ ଶିଯରିକେଇଥୁନ୍ତି ରୁକ୍ଷଙ୍ଗାଲେ ମରିପ୍ରିକରନକାବୁଣ୍ମନ୍ତି ବେଶଭରନାଟକୁଟି ପାଠେତୁବାନାତୁ'. ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ହିନ୍ଦୁର ଵିଶ୍ୱାମନ୍ତି ମାରିଗାନନେର ଆନ୍ଦ୍ରାଂପ୍ରଯୋଗିତ୍ସତାଟକୁଟି ରାଜସିମରିଥୁ' ଶ୍ରେଣିତିପତିଥୁ.

പോകരംഗത്തിൽ ആളുമായിതീർബാൻ ചെയ്യു ഈ പ്രവൃത്തിയെക്കറിച്ച് ഓരോടും വാക്കും പാദ്യങ്ങൾ അന്ത്യാവസ്ഥ മാനേണ്ണന് വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിൽ മുന്നാം—ദോഷം ഇങ്ങിനെ രണ്ട് തത്തപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ. ഇവയിൽ ദോഷ തന്റെ അധിനിപ്പടാതെ അതിനെ നേരിട്ടുതിന്ത്രും ജീവിയുന്നവൻ മാത്രമേ “കുത്രകുത്ര”നായിണ്ണീങ്കയുള്ളൂ. സുക്ഷ്മാ നോക്കിയാൽ മനസ്സുജീവിതം മുഴുവൻം ദോഷത്തെ ജയിയ്ക്കുന്നതും ശുമംതനൊയാണേണ്ണവനം വിചാരിപ്പാൻ. ശ്രീരാമൻ തന്റെ ലോകയാത്രയിൽ ആളുമായി ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുതു് എത്രയും യുക്തമായിട്ടുള്ളതാണേണ്ണ പരിയോഗത്തില്ലല്ലോ. പലപ്പോഴിം ദോഷത്തെയുണ്ട് പിന്നു മാറ്റുകയോ, അതിനെയിനപ്പെടുകയോ, ചെയ്യു്, ജീവിതാദ്ദേശത്തെ വിഹരിക്കിയുള്ളൂ. സൗഖ്യം നീതികിർണ്ണത്തക്കതാണോ എന്നു് സംശയമുള്ളവരും വന്നോമേണ്ടതാണു്. അധികമായി ഉറുപ്പാം ചെയ്യുന്ന ബൈലുക്കണാണായിരിയ്ക്കുന്ന രാഹം കു് ആ അധികമായി, സൗഖ്യം പുതിയാക്കാ എന്നനോക്കി പിന്നുമാറ്റുന്നതു് ദരിയ്ക്കുലം ഘൃഷ്ടമായിരിയ്ക്കുന്നതില്ല. നോയർ മഹത്തിന്റെ സ്വപ്നാം അതവലംബിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കേ ദംകൊണ്ട് മാറ്റുന്നതല്ലോ. ഇവിടെ ഒരു സംഗതിക്രൂട്ടി യുണ്ട്. താടക ആളും ഒരു യക്ഷിയായിരിയ്ക്കുന്നതു്. പിന്നീട് അംഗസ്ത്രം പ്രാപംനിമിത്തം ഒരു വിള്ളത്രാവിയും അതിങ്കിയും അതു അതു ഒരു രാക്ഷസിയായിണ്ടുവിച്ചു. ഇവർ ശ്രീ—രംഗൻറെ കൈകൊണ്ട് രാപമോക്ഷം ലഭിയ്ക്കുന്നില്ലോ ഹാതിരിയ്ക്കുന്നതു്. ആത്മാവിന്റെ നീകുള്ളാവസ്ഥയിലേയുള്ളൂ മാറ്റം ഇപ്രകാരമല്ലാതെ സംഭവിയ്ക്കാണും തരമില്ലല്ലോ. മരണംതന്നെ

ആത്മാവിന്റെ അവസ്ഥാങ്കമല്ലോതെ മററണ്ടാണ്? താടകാവധം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, സാരജ്ഞന്മായ വിശ്വാമിത്രമഹാഷി, ആരിമൻ അനേകം ദിവ്യാനൃജാർ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. മുന്നേതന്നെ വസിപ്പിന്റെ ശിക്ഷാവൈദ്യംകൊണ്ട് ധനദ്രോഗാംഭോനിയി പാരംഗമായ ആരിമൻ ഇപ്പോൾ വിത്രാമിത്രന്റെ ഉപദേശകൊണ്ട് ദേവാനുരാഗക്ഷോഭപോലും അല്ലെങ്കിലും ആരിമൻ ചിത്രിപ്പിക്കുന്നു.

“മാർദ്ദംസതാമട്ടുമണ്ഡലയാസ്യാവ
ത്രാമോദ്രോഹിവക്രംഗമാണിം”

അനന്തരം ഇവർ മററായവന്തിലേയ്ക്കേപോയി. ഇവിടെ പല വിശ്വേഷണർക്കണ്ട് ആരിമൻ പതിവുപോലെ മോളിംചെയ്യും സവ്വജ്ഞന്മായ കൈഗരികൾ ഇതു സ്ഥലത്തിസംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള സകല വൃത്താന്തങ്ങളും പരഞ്ഞു കോറപ്പിക്കുന്നും ചെയ്തു. എന്ന സ്ഥലത്തിനൊരു പ്രത്യേക മാഹാത്മയും ഉച്ചതാബന്നും മഹാഷി ആരിമനെന്ന ധരിപ്പിച്ചു.

“ഇതു ചുവാത്രമംരാമ! മഹാനാം വാമനനാഹോ;
അവൻകാൽവച്ചതല്ലാപരാഡിഗ്ര മംതീക്ഷമാത്രം”

ഇവിടെന്നെന്നയാണ് വിശ്വാമിത്രന്റെ വാസസ്ഥലമായ “സിലാത്രമം”. വിശ്വാമിത്രൻ രാമലക്ഷ്മണമാരോടു കൂടി തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ യാത്രയുടെ അവസ്ഥയാലുടമെന്നാലേറിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇതു പുണ്യാത്രമത്തിൽ,

“മണ്ണതന്നു പുണ്ണംതം രണ്ടംചെന്ന് ചാപ്പൻകണക്കിനെ”

പ്രവേശിച്ചു. തന്റെ കത്തവുകൾമാത്തിൽ ഏകാരുചിത്രനായിരിയ്ക്കുന്ന ആരിമൻ ഇവിടെ അല്ലെങ്കിലും വിത്രാമിക്കാമെന്നുവിചാരിയ്ക്കുന്നതെ, “യാഗം ശീക്ഷിയ്ക്കാമല്ലോ” എന്ന് മനിമാരോ

ട്ടപാത്രതു. താടകാവധമായ പ്രത്യക്ഷപരീക്ഷകളിൽത്തിൽ പിന്നു ആത്മഹിശ്വാസവും ദൈത്യവും ശ്രീരാമൻ കുട്ടതലാ യിട്ടിണ്ടായി. വിശ്വാമിത്രനിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടിള്ള ദിവ്യാസ്ത്രം അഞ്ചേറ്റും എന്ന പരീക്ഷിയ്ക്കും അമെനും താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്ന് രിക്കാം. മഹാഷ്ഠിമാർ യാഗം ദിക്ഷിയ്ക്കും, സുഖാദ്ധംബർ-ചാദികൾപ്പതിവുപോലെ രക്തവഹം ചൊരിഞ്ഞു യാഗവി എല്ലും വരുത്താൻ ഒരുപയോഗമാണ് ചെയ്യു. സന്നാലുരായി കാത്തിനിന്നിരുന്ന കമാരങ്ങാൻ ഇവരിൽ ചിവരെ വയിച്ചും ചില രേഖകൾക്കും താഴെ ചുമതലയേററിയുന്ന കാര്ത്തം തുപ്പികരമായ വിധത്തിൽ നിന്നേററി. മഹാഷ്ഠിയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും സഹായമായി. രഥമലക്ഷ്മാനമാക്കുന്ന വേണ്ട അനുഭൂമാനങ്ങളും ലഭിച്ചു. എന്നാൽ, ഇവർ തിരിയെ അന്ത്യാല്പയ്ക്കും മടങ്ങുകയല്ല ചെയ്യുതു്. ഇന്തിന്നനിന്നും വിശ്വാമിത്രമഹാഷ്ഠിയ്ക്കു് വേരെയും എന്നതാ ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിലും തായി വിചാരിയ്ക്കണമെന്നും. മഹാമായക്ക് അനന്തര്ജ്ജതാം പ്രവൃത്തിയായി പരിണമിച്ചപ്പോതെ അനുമാക്കിവാൻ തരമില്ലപ്പോ. മിമിലയിലെ രാജാവായ ജനകന്നും രാജാവിനിയിൽ നടക്കന്ന യജത്തത്തിനായി മഹാഷ്ഠിമാർ പോക്കയാണെന്നും രഥമലക്ഷ്മാനമാർക്കുടി പോങ്ങന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നും കെട്ടശ്രീകന്നും പറഞ്ഞതു. മുന്നാലിവസം സിലംഗത്തിൽ സുവമായി താമസിച്ചതിന്നും ശേഷം എല്ലാവകുങ്കിടി മിമിലയിലേയ്ക്കു് യാത്രപൂര്ണപ്പെട്ടു. അവിടെ വിശ്വരേഷമായ ഒരു വില്ലുബേണ്ണനും, അതു് കാണേണ്ടതാണെന്നുംകുടി കേട്ടപ്പോൾ ശ്രീരാമൻ അസംഘാത്യമായ ജിജ്ഞാസ ആനന്ദിച്ചു. അനുഭൂമാനത്തിനും സത്ത്വരവും ചെയ്യുന്നതിനും ഉള്ള അവസ്ഥരാജേ വിട്ടുകളിയുന്ന പതിവു് ശ്രീരാമൻ ഇല്ലായിരിന്നു. പോകനാവഴിയ്ക്കും പല സംഗതികളും കെട്ടശ്രീകന്നും

ଆଟକାତ୍ମଗିଣଂ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଗୁହିଷ୍ଟାତିକଣିଷ୍ଟୁ. ହାଣେ, ସଦରଙ୍ଗ, ଉଗ୍ରିରମଙ୍କ ମୁତଲାଯାପତରର ଚରିତ୍ରଙ୍ଗଳିଂ ଗଂଗା-ପତରରେବୁ ମରଦି ଯିଶ୍ଵାମିତର ଯିଷ୍ଟରିତ୍ତ ପରତତ୍ତ୍ଵକେବଳ ଷ୍ଟିତ୍ତ. ଅଛିଏ ପୋଯିଷ୍ଟୁପାରି,

“ଶିର୍ଯ୍ୟପାତପଲତାକସୁଷରମଙ୍ଗଳରେ
ସବ୍ରମାହାନକରମାହୟାହାତୁମଙ୍କଣ୍ଟ”,

ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ କେତୁକରେତାର ଠଂ ମନୋଧରମାଯ ଆଶ୍ରମ ପତଂ ଅତୁକ୍ଷତ୍ତିତାଳେଗନ୍ତି ଅନ୍ତିତାର କୋତ୍ତାମେଗନ୍ତି ମହାପିତ୍ୟାଟି ଆପକଜ୍ଞିତ୍ତ. ଲୁହୁ ପାଣକ୍ଷେ, ଏକରବୁ ବିନ୍ଦୁ ନାହିଁ,

“ଫେବଦାନବିଦ୍ୟଳିପାପିତାତପୋବୁଲମ୍ବନବନ”

ମାଯ ଶୟତମ ଉଦୟିବଣିତ୍ତିତିନ ସମଲମାଣେଣଂ ଲୁ ବିଦେ ଆତ୍ମରତତିଗର ପତିତ୍ୟାଯ ଅନ୍ତରଲ୍ୟ ତେତ୍ତିରାପଂ ନିମିତନଂ ଶିଲାତ୍ମପଦ୍ମଂ କେକଲ୍ଲୁଣଙ୍କୁଁ,

“ନିର୍ମାଣାତପହ୍ୟବାୟବିପ୍ରାତିକଳ୍ପିତାଲ
ତ୍ର୍ୟାମାରାତିକଳ୍ପିତାତିପାରାତ୍ମା”

“ନିର୍ମିତମହାରତି ଚେତତଜ୍ଜିରପ୍ରାଣିଯେଲ୍ଲାଙ୍କ” ବାହରକାଳ ମାତ୍ର କାତନିରିଷ୍ଟିନାଳେକଣଂ ପରତର୍କୁ ମୁନିବର୍ତ୍ତନ ଶ୍ରୀ-ରାମଙ୍କର କେବେ ଯୁଦ୍ଧ ପିକିତ୍ତିକାଣକ୍ଷେ ଉତ୍ସାହଙ୍କଣଂ ପ୍ର ବେଶିତ୍ତ. ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ, ହିରଣ୍ୟକିଷ୍ଣିତିବୁ ପରିଗ୍ରହିବୁ ମାଯ ପାତର୍ପୁରୀ ଏକରାଯୁଦନ ଅନ୍ତରଲ୍ୟା ଶାପଂ ତିନୀର୍କ କଲ୍ପିତାଯିଷ୍ଟିତ୍ତ. ଶୟତମପତି “ସତ୍ର୍ଯୁଜାତାନନ୍ଦା ବ୍ୟାମଗନ୍ଧିନ୍ଦାଯି” ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ବାଣିତ୍ତିଷ୍ଟିତ୍ତିତ୍ତ ଅନ୍ତରମାନ, ବାଣି, ସପତର୍ତ୍ତମୁଖ୍ୟାଙ୍କାଯି ମିମବର ପାର୍ପିତନିଲେ ଯୁଦ୍ଧପୋତି. ନାନ୍ତରକଳ୍ପିତାଯିଦ୍ଵାରା ସପଲ୍ ସଂସର୍ଗଂକାଣକ୍ଷେ ଏତପର୍ଯ୍ୟାନ ନିର୍ମିଷ୍ଟମାତ୍ରିଷ୍ଟିନ ସମିତିତିନିକିଣିଙ୍କଂ ନନ୍ଦକାଙ୍କୁ

ഉള്ളകൾവും തേരുയ്ക്കും പ്രാവിജ്ഞാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിന് റംസംബവം ഒരു ഉത്തമമുള്ളാനമാണ്. ഒരു സഭാദിലും ഒരന്നി റവേററുന്നതിനായി നാം തുന്നിയുണ്ടായാൽ നമ്മകൾ അപ്പുനീക്ഷി തങ്ങളായ മറ്റൊരു സംഖ്യയിൽക്കൂടി ചെയ്യുന്നതിനും സൗകര്യം. തും ലഭിയ്ക്കുന്ന എന്നുള്ളതും ശ്രീരാമന്നും അാരാട്ടിവത്തിൽനി നാം നാം ഗ്രഹിക്കണം സംഗതിയാണ്. സംഖ്യയുടെ ചെയ്യാനുള്ള അവസരങ്ങൾം ലോകത്തിൽ എല്ലായിടത്തും, വന്ന മല്ലുത്തിൽപ്പോലും, ധാരാളം ഉച്ചൈശനം, നമ്മുടെ മനസ്സുമാ തും ഉണ്ടായാൽ മതിയെന്നം ഇതിൽനിന്ന് സ്ഥാപിക്കാക്കാം. അധികല്ലായെപ്പുാലെ ദീർഘവും നിവർഖാജവുമായ പശ്ചാത്താ പാങ്കോട്ട് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയാൽ മല്ലുത്തിൽപ്പോലും നീഃജമെന്നം ഒരു അസ്തി പ്രവൃത്തികോട്ട് നമ്മുടെ ആക്കപ്പുാടെയുള്ള പ്രതിജ്ഞാനത്താണ്. “നാമെല്ലാവരും നമ്മുടെ ഭ്രജിവിതത്തെ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതു” നമ്മുപ്പെട്ടു സദവാസരങ്ങൾകോട്ട് നിര എതിരിക്കുന്നതായിക്കാണു” എന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞി നിയുക്കാം. എന്നാൽ, ശ്രീരാമന്നും ചരിത്രം തുലാപുവം വായിയ്ക്കുന്നതായാൽ രഭവാസരമെങ്കിലും ഉപേക്ഷിച്ചുകളു എത്തായി കാണുകയില്ല

അന്നന്തരം വിശ്വാമിത്രനം രാജക്കുമാരമാരം ഓരോ മിമിലാരാജുങ്ഗത്തേയ്ക്കുപോയി. ശ്രീരാമന് അവിടെയുണ്ടെന്ന് പറയപ്പെട്ട ശ്രേവചാപം കാണുന്നതിന് വളരെ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാമെന്നും കൂടി ഉള്ളിൽ ഒരു ആത്മാവായിരുന്നില്ലെന്നും എന്ന് സംശയമുണ്ട്. എന്നാൽ, സ്വല്പിമാനായിക്കുന്നതുകൊട്ട് അതൊന്നും ലേ ശൈലോല്പം വെളിപ്പെട്ടതിയില്ല. അവർ എല്ലാവരം

മിമിലയിൽ എത്തിയയുടനെ ജനകമഹാരാജാവു് ആവാ—
ത്രംഗാച്ചംകുടിവന്നു് വിശ്വാമിത്രമഹാഷിരൈ പൂജിച്ചു് കേരി
യോട്ടകുടിനിന്നു്. തേജസ്സികളും വിനയവാന്മാജായിരി
ക്കുന്ന ക്ഷമാദമാരക്കണ്ടു് ജനകൻ വളരെ കൊത്തുക്ക്രേഖ
ടെ ഹ്രവർ അരുരാഞ്ചനാറിക്കാതാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അപേ
ക്ഷിച്ചു് വിശ്വാമിത്രൻ വാസ്തവമാക്കയും അറിവിച്ചു്.

“ക്ഷത്രിയനംഠദശമപ്പത്രൾ, പാരിൽപ്പുകഴ്ന്നാവർ;
നിൻപക്കലുള്ളവൻവില്ലുകാണ്മാനിച്ചിപ്പുത്രണിവർ”

ജനകമഹാരാജാവു് ഹതുകേട്ടു് വളരെ സന്ദേശിച്ചു്
രാജകമാരമാരെ ധമാങ്കുമം സജ്ജിച്ചു്. ഗ്രൂപ്പംബുകും വി
ല്ലവരുത്തുന്നതിനു് ശരൂളയക്കയും ഹ്രാ പ്രലീഡു്. ശ്രീരാമൻ കലയുടെ
നാതാധികനാശ തന്റെ അഭ്യാനിജാച്ചത്രിയായ സിതയെ
ശ്രീരാമൻു് വിഖാധംവെയ്യുകൊട്ടക്കാമെന്നു് വാഗ്ദാ
നംവെയ്യുംചെയ്യു. രാജാജ്ഞതയാസരിച്ചു് അമാത്രമാർ
ചെന്നു് വില്ലുകൊണ്ടുവന്നു് അംഗമഹത്തിക്കണ്ണരു മുന്പിൽവച്ചു്.
“ഗസാഖാലുവിത്രേഷിത്മാഹിരിക്കുന്ന ഹ്രാ ദിവ്യചാപംകണ്ടു്
ശ്രീരാമൻ വിശ്വാമിത്രനെ വദിച്ചു് ഹപ്രകാരം ചോദിച്ചു്.

“വില്ലുടക്കാമോ? കലത്രീടാമോ? വലിക്കാമോ?”

ഹതുകേട്ടു് വിശ്വാമിത്രൻ,

“എപ്പാമാഥാക്കന്നതുവെയ്യാലുംടിക്കുണ്ടു്,
കല്യാണമിത്രുലംവന്നകുട്ടിക്കല്ലും”

എന്നു് മദസ്തിത്തേതാട്ടകുടി പറത്തു. ശ്രീരാമൻു്
തന്റെ ശക്തിയെക്കറിച്ചു് ഭോധം ഉണ്ടായിക്കുന്നവെങ്കിലും
ഈവും ഉപദേശാവുമായ മഹാഷിരൈട അഞ്ചലാമവും അ
നവാദവുംശരത്രാവയ്യുമാണുന്നകുടി വിമാരിച്ചാണു് ഹപ്ര
കാരം ചോദിച്ചതു്. തപോബുലംകൊണ്ടു് ആഷിപദംപ്രാ

പിച്ചയാളം പ്രത്യേകം ഒരു സ്വർഗ്ഗം സ്വഷ്ടിച്ചയാളം ആയ കൈഞ്ഞികൾന്റെ അസംഗ്രഹം വിലയേറിയതാണോളം തിന് സംശയമില്ലപ്പോ. മുമ്പുതന്നെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടു കൂടിക്കിൽക്കൊ ശ്രീരാമൻ “എല്ലാമാം” എന്നജീ മുന്നിവച്ച നും കേടുപോറി പുതുതായ ഒരു ദൈഡിയും ശാഖയി. ശ്രീരാമൻ സാവധാനത്തിൽ അടച്ചതുചെന്ന്,

“അപിപ്രത്യേജജ്ഞാഭമെട്ടത്തുവേഗത്താടെ,
കലവുവലിച്ചടങ്ങുവിച്ചിത്തത്രുമാം” ..

കണ്ണിനിനിക്കിൽനാവലെപ്പാവയും, ആദ്യത്തുവുള്ളുമാനുകരിതന്മാരായിത്തിന്റെ. ഇപ്പോഴാണ് വിശ്രാമിത്രമഹാഷിഖിന്ദരാംഗാധാരമായ ഉദ്ദേശ്യം വെളിപ്പെട്ടതു്. ധ്യാനരക്ഷയെന്നാജീ ഓവത്തിൽ രാമലക്ഷ്മാരെ കുടിച്ചുകൊണ്ടപോന്നവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശം ഇതായിരുന്നുവന്ന് ഇപ്പോറി സ്വഷ്ടിമായി. ജനകമഹാരാജാവു് വളരെ സന്ദേശാശിച്ച് വിവാഹത്തിനാജീ ഒരുക്കണംപരി ക്രക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പ്രായിലേയും മുതമാരെ അയച്ച് വസിപ്പുന്ന്, ചൗമയൻ, കെഫസല്പാദി ഭാത്യമാർ മുതലായവരെ ഉടക്കെന്ന വരത്തി. ശ്രീരാമൻ സീതയെയും, മറ്റു കമാരമാക്ക് മറ്റു കന്തുകക്കേയും വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. എന്നെതാമസിയാതെ ഇവരെയെല്ലാം വേണ്ടപോലെ സമ്മാനിച്ച് സ്വരാജ്യത്തെയും പരബ്രഹ്മത്തെയും ശ്രീരാമൻ സീതയെ ചോഡിച്ചുവാങ്ങിക്കയെല്ലാ ചെയ്തുതു്. തന്റെ യോഗ്യതയെയും ഭജബവല തേതയും ഒരു അമാനംശികമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് തെളിവിച്ച് ജനകന്നേരയും അന്ത്യമായങ്ങയും മുഹൂര്മാനത്തിന് പാത്രി വെച്ചിട്ടാണ് സീതയെ വിവാഹം ചെയ്തുതു്. നമ്മക്ക് അപ്പത്തും വസ്തുകൾ നാം ചോഡിയ്ക്കാതെത്തന്നെ നമ്മക്ക് പലപ്പോഴിലും ലഭിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ യത്തത്തിന്റെയോ പ്രവു

അക്കിയുടേങ്ങു മലമായി നമ്മൾ ലഭിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ നമ്മകൾ അനുശാസനാമായ ഒരു പ്രതിപത്തിയും വരുന്നതാണ്. സ്ക്രീപ്തചശങ്കാർ തമിലുണ്ടാകുന്ന വിവാഹബന്ധം പലപ്പോഴും രഖവഗ്രത്വം സംഭവിയ്ക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയായിട്ടാണ് കാണാപ്പെടുന്നതു്. വിവാഹം ഒരു മനസ്സാന്നിന് ജീവിതത്തിൽ എററവും പ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടമാണ്. ഏക തതിന് പ്രദർശനം പ്രദർശനത്തിന് എത്രകുറവും ഇതുനിമിത്തം സംഭവിക്കുന്നു. നമ്മിടെ ഗുബദ്ധവണ്ണം മിയ്ക്കവാറും ഇതിനെ അതുകൊണ്ടിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ത്രീരാമനു സംബന്ധിച്ചെടുത്തേതാളം നോക്കുന്നതായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠിയ്ക്കുള്ള ലോകജീവിതത്തിന്റെ ചോദ്യയും സ്വകാര്യവും മുഴുവൻ ഒരു ഒരു സംഗതിയിൽനിന്നും ഉത്തരവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നതെന്നു പറയാം. ഒരു വിവാഹംകാണ്ട് ത്രീരാമൻ “ശക്തിയാം ദേവിയോട് യുക്തനായുള്ളിന്ന്”വേണും ഒരു വിശ്രേഷണങ്കുടിയുണ്ട്. ഏപ്പോൾ സംശ്ലാപി പ്പൂശു ഇതു് ഏ കണക്കാട്ടു വാസ്തവമാണെന്നുണ്ടു് തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിവാഹംനിമിത്തം പുരുഷന്മാർ പലപ്പോഴും തെങ്കുട്ടുമായ ആരുണ്യം “ശക്തിയ്ക്കു ദീനമാരായിത്തീരുന്നുവെന്നുള്ളതു് സംശയമില്ല.

ഒരുപദമഹാരാജാവും പുത്രമാരം പരിവാരസമേതം മിമിലഗ്നിത്തിനും അയോദ്ധ്യയും പുരപ്പെട്ട് അല്ലെങ്കിലും മുരം ചെന്നാണ്പുാർ ചില ദിന്മിത്തത്താം കണക്കുടങ്ങി. “വരാന്തപോകുന്ന സംഗതിക്കും മുമ്പിൽക്കുട്ടി നിശ്ചിക്കുന്നു”വെന്നണിക്കുണ്ടു്. ഒരുപദമൻ അല്ലെങ്കിലും വ്യാകലത്തേയോടുകൂടി ഇതിന്റെ അത്മം എന്നതാണുന്നു് വസിയ്ക്കുമ്പോൾ പ്രിയയോദ്ധാരിയാണു്. “അല്ലെങ്കിലുണ്ടാകും; ഉടനേതെന്നു അതു് രീതകയും ചെയ്യു്”മെന്നു് അദ്ദേഹം സമാധാനംപറഞ്ഞു. അല്ലെങ്കുടിപോയപ്പോൾ, ഉത്തരപ്രതാപിയും, തേജസ്പിയും, മുനിവേഷയാരിയുമായിട്ട് “പദ്മതിമശ്ശു കാണായ്ക്കുന്നാലോ വന്നേയും”.

“കൈലാസചോപാലേഭന്ധൻ,
കാലത്തിപോലെ ഭിസ്സ് ഹൻ.”

ഗംഡിരാഹയനായ ഇള്ളേഹം ശ്രീജാമനോട് ഇങ്ങിനെ
പറയുന്നു:- “മഹത്തായ ശൈവചാരം അഞ്ച് വണിഥ്രവ
ശ്ല്ലാ. ഇതാ എന്നർ കൈകയിൽ ചെവുഡ്സ് ചമായ ഒരു ചാപം
ഉണ്ട്. ററം വില്ലം കുചയ്യുവാൻ അങ്ങേഡ്സ് കഴിയുമെ
കിൽ തൊൻ അങ്ങനേയോട് യുഖംചെയ്യാം.” ശ്രീരാമൻ ഇതു
കേള്ക്ക് “നീതവികന്പിതാധര”നായിട്ട്, തനിയ്ക്ക് സഹജമായ
ശാന്തതയോടോ, വിനയതോടോ മുടി ഉത്തരാ പറ തെരു.

“വില്ലിംബതനാലും തൊനാകിലും കലത്രീം-
മല്ലായ്ക്കിൽ തിരുവുള്ള ക്ഷേട്ടഭാക്തവേശം.”

ഭാദ്രവരാമൻറെ പക്ഷങ്ങിനാം വില്ലവാഞ്ചിത്ത്
ശ്രീരാമൻ ദും തുമന്ത്രകാതെ കലച്ച് അന്നും തൊട്ടതും
കൊണ്ടാനിനും. വില്ല കൈമാറിയതോടുകൂടി ഭാദ്രവരാമൻറെ
തേജസ്സുംകൂടി ആക്കപ്പിയ്ക്കുപുട്ടതിനാൽ അഭ്രഹം
“ധൂമരേഷനായ ധൂമകേതനനെ”പ്പോലെയായിത്തിന്നു.
അഭ്രഹം കൃതക്തതുനായിട്ട് ശ്രീരാമനെ അടിനടിയ്ക്കും
പ്രശംസിയ്ക്കും ചെയ്തു് അവിടെനിനാം പിരിത്തുപോകി.
ഇതിനിനാം ശ്രീരാമൻ ഒരു വിശിഷ്ടവും തിരുവുമായ
ശക്തി ലഭിച്ചു. പരശ്രാമനാക്കേ, മുത്രുനിയുംടെ പ്ര
ത്രക്ഷാസപത്രപമാണെന്നു പായാം. ലോകത്തിൽ ഇതും
ശൈവമേറിയതും ഉൽക്കുഴുവുമായ ഒരു അളവം വേരു
ഇപ്പോൾ നിയൈംതനെനു. ഏതുള്ളൂണു ഒരു മനസ്സുനിൽ
അത്യധികമായി വലിച്ചു് ശൈവത്രിരിയുംനാവോ അതിനും
അനുമാരിൽ വ്യാപിയുംനാതിനും ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയും
സൗകര്യവും ഉണ്ട്. മല്ലാധാനുംനെന്നു കിരണങ്ങളാ

ഓല്ലോ നമ്മിൽ അധികം ശക്തിയോടുകൂടി പതിയുള്ളൂതു്. ഭാർത്തവരാമനമായിട്ടുള്ള സദാശിവൻ, സംഭാഷണം, സംഖ്യാപ്രയോഗവനിമിത്തം ആരിക്കുമായ ഒരു വിശ്വാസരേക്തി സിദ്ധിച്ചു് ഇതാണ് “വൈദ്യുവത്തേജസ്സു്”നു് പറയപ്പെട്ട ക്രിഡിയുള്ളൂതു്. വില്ലുവാഞ്ചിയതുകൊണ്ടു് ഒരു ശക്തിമത്തായ ആയുധവുങ്കൂടി ലഭിച്ചുവരല്ലോ. മനഃശ്ചക്ഷേഷം ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനാഭവങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ഗ്രന്ഥം ലഭിച്ചു ല്ലേക്കിൽ അവവുമാതരന്നായാണ്. അനാഭവങ്ങൾംനല്ലുന്നസാരചാംബം പരിയുംതന്നെ മനഃശ്ചന്നും കേവലംകൂടാതുല്ലെന്നതു്.

ഇതിനുശ്വരം ദശരമ്പാം പുതുമാം, വടിയു് മറ്റു ചുമ്പടങ്ങൾ എന്നും കുടാതെ, അദ്യോദ്യയിൽ ചെന്നുത്തി. ദശരമ്പൻ പുര്യാധികം സന്ദേഹങ്ങതോടുകൂടിയിവന്നായിബാധിച്ചു്. അല്ലുകാലം ഏല്ലാവത്തും ഒരുമിച്ചു് അദ്യോദ്യയിൽ സുവമായി വസിച്ചു്. ദേരുന്നും ശത്രുജ്ഞാം ഏഴേം താമസിയാതെ മാത്രലന്നായ യുധാജിത്തിനെ കാണുന്നായി. കേക്കയരാജുതേതയുപോയി. ആരിക്കുന്ന തന്നെന്ന പിതാവി-നും രാജുകാൺഞ്ചാളിൽ സഹായിച്ചും തുരുഷാഭികർ എവയും, അഞ്ചേഹത്തിന്നെന്ന പ്രീതിയും വാത്സല്യത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രതിഭിനും കുടുതൽ അർഹത സന്ധാരിച്ചുവന്നു. ആരിക്കുന്ന വികസപരജ്ഞായ സർക്കുണ്ണങ്ങൾ കണ്ടു് പെയറന്നുമാം മറുരാജുവാണികളും അന്ത്യിക്കും സർത്തുജു ചിത്തനുംരായിത്തിന്നും.

“ഭ്രതങ്ങൾക്കാതുമ്ഭ്രവദ്ദോ-
ലായിനന്മുഴുത്തവൻ”

പ്രതിഭിനും എന്നപോലെ വലിച്ചുവരുന്ന ജനരജ്ജ റാജു, സർക്കുണ്ണങ്ങളും, കീത്തിയും, യോദ്യതയും കണ്ടിട്ടു് ദശരമ്പൻ ഒരു മഹാഘം ഉള്ളിൽ ജനിച്ചു് റം അഭിപ്രായത്തപ്പും

പേരുന്നു, സാമന്തരാജാക്കന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, പ്രിജന്മാർ മുതലായവരെവരുത്തി സദസ്സിൽവച്ചു് ഇപ്രകാരം പറത്തു.

“രാജപ്രഭാവകലിതമജിത്രേത്രുചുവ്യം,
പാരിശൻറവല്ലതാം ധമ്മഭാരമേനിതള്ളന്താൻ”

അതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവക്ഷിം സമമതമുണ്ടകിൽ റാജ്ഞാരം ശ്രീരാമക്കു സമ്പ്രിക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നു.

“സമമതം തങ്ങവിൻ നിങ്ങ—
ഈഞ്ചിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടതാൻ?”

ഇതുകൊണ്ട് സദസ്സുരെല്ലാവയാം, ശ്രീരാമനെ യുവരാജാവക്കി അംബിഷേഷകം ചെയ്യുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും യുക്തമായിരിയ്ക്കുമെന്നു്, നേരേപാലെ അംബിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതനുസരിച്ചു് അംബിഷേഷകത്തിനാവേണ്ട ഒക്കങ്ങളും ക്ഷേമാം ചെയ്യും, ഒരു ഗ്രാമത്തിനും നിശ്ചയിയ്ക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യു. നഗരവാസികൾ എല്ലാവയാം റം ഓവിയായ റൂഭാവസരത്തെ ഉത്തുക്കവിത്തമാരായിട്ടു് പ്രതീക്ഷിച്ചിപ്പുംകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനും യാതൊരു വിശ്ലേഷം നേരിടാനിടക്കില്ലെന്നുള്ള നിലയിലായി. എന്നാൽ, പലപ്പോഴിം മനസ്സുനിശ്ചയം ഒക്കെടുവും, ദേവസങ്കല്പം മരാരാജവിധിയുംആത്മയി പരിഞ്ഞമിയ്ക്കുന്നു. ഇവരുടെതുല്യാവക്കുങ്കാരായും, ഉള്ളഭ്യതിനു് വിഹരിതമായും, അതശ്യേഷം ഭാഗം വരത്തക്കവിധിയും ചില ശ്രദ്ധക്കത്തികൾ പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നണണ്ടായിരുന്നു. വിധിയുടെ ഗതി എല്ലാഭ്യും ശ്രദ്ധമാർത്തിക്കുടിയാണെല്ലാ. “കമ്മണ്ണാഹഡനാഗതിം” ശ്രീരാമന്നു അംബിഷേഷകത്തിനു് വിശ്ലേഷം നേരിട്ടും അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും ആണു്. നിന്നുംരണ്ടും ഉപകരണങ്ങൾക്കൊണ്ടാണു് ദേവം പല

ഫ്ലോറിം മഹത്തായ കാസ്റ്റിംഗിൽ ലോകത്തിൽ നടത്തുന്നതു്.
 “തുനേനകാസ്റ്റം വെതിശപാംഗാം” എന്നണംബു. അതും
 തന്നെ വകവയ്ക്കാതെയും, ഭാസ്യമുത്തിയെ അവലുംവിച്ചു്
 കിടന്നിരുന്ന ഒരു ത്രി, കൈകേക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ഈവ..
 ഓട്ട് പേര് “ഡൗർ” എന്നായിരുന്നു. തനിയുള്ള പ്രസിദ്ധി
 സന്ദാമിയുള്ളതിനാം തന്റെ സ്പാംഗിയുടെ പ്രീതി ലഭി
 യ്ക്കാതിനാം ഈതൊക്കെ അവസ്ഥാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു്
 അവൾക്കതോന്തി. പിറേറിവസം നടക്കാൻ പോകുന്ന
 അഭിഷേകത്തേപറ്റിയുള്ള സകല വിവരങ്ങളും ശേഖരിച്ചു്
 തന്റെ കൂടിലമായ മനസ്സിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് അല്ലോ ഗൈര
 വഭാവവും കൈകേക്കാണ്ട് ഈ ചരം കൈകേക്കിയുടെ വാസ്തവ-
 ഹന്തിലെതിന് മന്ത്രയുള്ളു് ചെയ്യാനണംബായിരുന്ന മുത്തിം
 കെട്ടം ലാളിവല്ലായിരുന്നു. ദൈവഴി ഒഴുകുന്ന ആലപ്പുവാഹനത്തെ
 അഞ്ചാകട്ടി തട്ടുള്ളു് മരാതവഴിയുള്ളു് പ്രവഹിപ്പിയുള്ളന്നതു്
 അതു എഴുപ്പുംപുംപുംപും. എന്നാൽ, മന്ത്രയുടെ വാസ്തവാമ
 ത്രുംകൊണ്ടാ, അചൈ പ്രേരിപ്പിച്ച ദിവ്യശക്തിയുടെ മാ-
 ഹാന്തുംകൊണ്ടാ, കൈകേക്കിയുടെ ഹിന്തവുത്തിയെ അ-
 വരം റം വിധം ശ്രദ്ധപ്പെട്ടത്തി. കൈകേക്കി തീരെ മറന്നുകി
 ന്ന ഒരു സംഗതി മന്ത്ര ചികഞ്ഞതട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.
 പാണ്ഡാരിയുള്ളതു് ദശരതമമഹാരാജാവു് കൈകേക്കിയുള്ളു് രണ്ട്
 വരങ്ങും നല്ലിയിരുന്നു. അവ രണ്ടും ആവശ്യപ്പെട്ടുനോഡാ
 ചോദിച്ചാൽ സാധിച്ചുകൊടുക്കാംമെന്നു് വാഗ്മിത്തം ചെ
 യീയുന്നു. റം വരങ്ങും രണ്ടും ഈപ്പോൾതന്നെ സാധിച്ചു്
 തജരണമെന്നു് മന്ത്രയുടെ ഉപഭേദം നിമിത്തം കൈകേക്കി
 രാജാവിനോടു് നിന്മ്മന്നിച്ചു. അവയിൽ ഒന്നു്, തന്റെ പു-
 ത്രന്നായ ഭരതനേ യുവരാജാവാക്കണമെന്നും, മറരതു്, ശ്രീരാ-
 മൻ ഫർ വഹിച്ചു മന്ത്രത്തിയവലംവിച്ചു് വന്നതിൽ വസിയുള്ള
 സാമേന്നും ആയിരുന്നു. കൈകേക്കിയുടെ വകുത്തതിൽ

നിന്നും പറയ്ക്കുന്ന റം വാക്കുകൾ രാജാവിന് ഭ്രവിലത്തിൽ നിന്നും പറയ്ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളേപ്പാലെ ചെയ്ക്കരമായിണ്ടുവിച്ചു. രാമനെ പിരിയറാതിലുള്ള റൂസനന്കോണ്ടം, സത്രുലംഘന അതിലുള്ള ചെയ്ക്കോണ്ടം, ദശരതമൻ വല്ലാതെ കഴഞ്ഞിവരണ്ടായി എങ്കിലും, ദുർവിൽ തന്റെ സത്രുതെത്തു അല്ലെങ്കിലും ലംഘിയ്ക്കാതെ പരിപാലിയ്ക്കാമെന്നുള്ള നിയുദ്ധംനിമി തന്നെ ദശരതമൻ ഇപ്പുകാരം ചെയ്യാമെന്ന് സമുത്തിക്കേണ്ടി വന്നു. ദശരതമൻ റം വിവരം ശ്രീരാമനോട് പറയുന്നതിന് തന്റെ റൂസനവും നാടവും നിമിത്തം കഴിഞ്ഞതില്ല. എന്നാൽ, ശ്രീരാമൻ സംഗതിക്കുന്നും കൈകൊയിക്കിൽ നിന്നും ഗ്രഹിച്ചു. താൻ അപ്പുന്നെൻ്റെ മനം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും അതുപോലെ ചെയ്യുന്നതിന് സന്നദ്ധസന്ദേശം പിഠാവിനോട് അറിവിച്ചു. ഇതുകൊടു റൂസനപരവരശ്രദ്ധയായ തന്റെ മാതാവിജ്ഞയും ശ്രീരാമൻതന്നെ തെവിയം സമാ ശ്രദ്ധിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ, ലക്ഷ്മിനാൻ ഇതെതാടിംതന്നെ സമിക്കാൻ പാടിപ്പായിരുന്നു. ശ്രീരാമനിൽ കെതിയും സ്നേഹവും മറ്റൊക്കുംതന്നെ ഇതുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതുതിന് സംശയമില്ല. ലക്ഷ്മിനാൻറെമേലുള്ളതു നടപടി നോക്കിയാലും ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിനെ തരുമ്പരമായി. കോച്ചാസാനായിട്ട് ദശരതമന്നേയും ഭരതനേയും ബുദ്ധനത്തിലാക്കി ശ്രീരാമനാഭനും അഭിശേഷ കൂടുതലുണ്ടെന്ന് പ്രതിജ്ഞാനചെയ്യുംകൊണ്ട് പറയ്ക്കുന്നു. ശ്രീരാമൻറെ സാരവും സ്നേഹസൂചകവും ആയ ഉപദേശം ഇതേവരത്തിനേയും സമാധാനപ്പെട്ടുതന്നി. “ആ ട്രാൻസ് മന-ശ്രൂപപ്രകാശത്തിന്റെ മാറ്റുന്നോക്കനാതിനുള്ള ഉരക്കല്ലു-

ಂ.” ಹುತೆವರಯ್ಯಾಂ ಅಪ್ಪಿಮಾಡುಂ ಶಾಂತಮಾಡುಂ ಕಿಟಕಿತನ
ಅಗ್ನಿರಾಮಣದ ಸತ್ಯಗ್ರಹಣಣರುಹೀಕ್ಕೆ ಹ್ಯಾಪ್ಲೋಡಿಂಗ್ ವೆತ್ತಿಯಿತ್ತ
ಪ್ರಕಾರಿಕಣಾತಿಗ್ರಹಿತ ಅವಸರಂ ಲಭಿತ್ತತ್ತ. ತನ್ನರ
ವಿರೂಪಿಗೆನಕರಿತ್ತು ತನಿಷ್ಯಾತ್ಮಕಿಷ್ಟ್, ಉತ್ತರಾಂ, ಅರಂಬಾಯವು,
ಸುಸ್ಥಿರವು ಆರ್ಥ ಡೈಟಿವ್ಯಾಹ್ಮಾಗಾತಿಕರು ಹ್ಯಾಪ್ಲೂರ್ ಪ್ರ
ತ್ರಂಕಣಿವಿತ್ತ. ಡೋಗ್ರಾಜ್‌ಹಿತ ತನಿಕಣತ್ತ ವಿರಹಿತಿಯಂ ಅಂ
ಗಾಂಧಾರ್ಯಂ ಹ್ಯಾ ನಾಂಡ್‌ತಿತಿಯ ವೆತ್ತಿಪ್ಲೇಟ್. ಕರ್ತಾವ್ಯಕತ್ತ
ತತ್ತಿಲತ್ತ ಗಿಷ್ಟ್ ಹ್ಯಾವಿಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗ್ರಾಪೇಣ ಪ್ರಕಾರಿತ್ತ.
ವಿಪತ್ತಿ ಯೆಂತ್ತಂ ಹ್ಯಾತ್ರಂತಿತಿಯ ಅಂಸಾಮಾನ್ಯಮಾಯಿ ಉತ್ಪಾ
ಲಿತ್ತ. ಸಪಾತ್ಮಪರಿತ್ರಾಗಂ ಹ್ಯಾತ್ರಂ ಅರಯಿಕಮಾಯಿ ಚೆ-
ಫ್‌ಫ್‌ಂ ಅತುಹೆಚ್‌ಹಿತ್ತಂ ಸಾಪಿಕಣಣಾ? ರಾಜಸಿಂಹಾಸನಂ ಏ
ವಿಫೆಹಿರಿಕಣಾ? ಕ್ರಿತ್ತ ಶಿಲಾತಲಣಣರು ಏವಿಫೆಹಿರಿಕಣ
ಂ? ಯೆಂಬರಾಜ್‌ತಣ ಉಪೇಕಣಿತ್ತು ಮಗಿವ್ಯತಿಯೆ ಅರ್ತು
ಸಪೀಕರಿಕಣಂ? ಅಪ್ರತಿಿಕಣಿತಮಾಯ ಅರ್ಪತಿತಿಯ ಹತ್ತಾರೋ
ಲೆ ಮಂಣಿಸ್ಯಮಾಯಾಗಂ ಅರ್ಥಂಣಣಾಕಂ? ದೆಹರಮಳ್ ಢಿವಂಹೆಹಂ
ಣ್ ಹ್ಯಾತ್ರಾಯಣಾಯಿ. ಕೆತ್ತಾಸಲ್ಲು ವ್ಯಾಸಗಂಹೊಣ್ ಅರಣಿ
ಶಿಗಣಾಯಿ. ಲಹಿಣಾಳ್ ಕೊಂಪಂಹೊಣ್ ಭ್ರಾಂತಣಾಯಿ. ಸೀ-
ತಾಣೆವಿಷ್ಟುಂ ಅಪಾರಮಾಯ ಸಹಿತಾಗಿರ್ತ. ಪೆಣರಣಾತ್ತಂ
ವ್ಯಾಸಗೊಪಾತಿಕರೊಣ್ ಹ್ಯಾಹಿ ವಂಮಾಯಿ. ರಂ ಮದ
ತತಾಯ ಕೊಂಡಂಹಾರಿತ್ತ ಅಂಣ್ ಹೆಹಣಿತ್ತಂ ಹ್ಯಾಹಾತತ ಚಿತ್ರಾ
ಣಣಾತ್ತಮೆ ಉಣಣಾಯಿಷಣಾಹ್ತಿ. ಹ್ಯಾವಿಟ ಏಪ್ಲಿವರಣಣ
ಣ್ ಉತ್ತಿತ್ತಣಿಗಣಂ ಸಮಾಂತ್ರಂಹಣಪರಿಯ ವಿವೇಕಂ, ವಿಗ
ಯಂ, ಶಾಂತತ ಹ್ಯಾವಿಯಾಹಣ್ ಅಗ್ನಿರಾಮಣಿತ ಅಂಣ್ ಅಪ್ರಾಪಿ
ತ್ತಾವಣಂ ಅತಾಗ್ನಿಪ್ಲೋಹಂ. ಅಗ್ನಿರಾಮಣಾಕಾರ್ತ, ಹ್ಯಾವರ ಏಪ್
ಲ್ಲಿವರಣೆಯ್ಯಾಂ ಸಮಾಂತ್ರಣಾಹಿತಮಾಯ ಉಪಾಣಣರುಹೀಕ್ಕೆ ಕೊಣ್ ಸಂ
ಸಾಂಪ್ರಾಣಾಹಣಣರುಹೀಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಪಣಿತ್ತಿತ್ತ. “ತತ್ತಪ
ಅಣಾಗಂ ಹ್ಯಾತ್ರಾಯಂ ಭಾವಿತ್ಯಮಾಯ ವಿಪತ್ತತಕಣ್ ಇಹಿಕಣಾ?

എന്നാൽ, തച്ചാലവിച്ചതു് തത്പരിക്കണ്ടാലുണ്ടാകും.”
 എന്ന് ഒരു മമപാക്കും ഉണ്ട്. എന്നാൽ, ശ്രീരാമനു
 സംഖ്യയിൽ ഇതു് അപ്പും വൃത്താസപ്പെട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടു
 കുള്ളം. ഇതാണ് ഗംഗിരാഘവനുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യനം.
 ഇങ്ങിനേയുള്ള വരാണ് യടാത്മതിൽ “സമചിത്തനാർ”.
 ഒരു വലുതായ ആപത്തിൽ തന്റെ നിലവിടാതെനിന്ന്
 അനുഭവാരെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതിന് പ്രാപ്തനാരായ മനഷ്യർ
 ലോകത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. അതിനാൽ ശ്രീരാമന്നു
 ഈ സഹിതി മനഷ്യരായ നൃക്ക് എററവും ഉള്ളതു്
 ഒപ്പുമായ രോദർജ്ജത്തെ നല്കുന്നു. ഇങ്ങിനേയുള്ള സന്ദർഭ
 ഓളിൽ ബുദ്ധി ഉംഗിയ്ക്കാത്തവർ ചുരക്കേണ്ടാണ്. എന്നാൽ,
 ശ്രീരാമൻ ഈവിടെ സംശയങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടായില്ല. “ഈ
 ജനാളംതുണാംഹ്രവിചാരണിയം” എന്നതെന്നുംയുമല്ല, കുറഞ്ഞ
 വ്യക്തമമത്തിന്റെ വഴിയ്ക്ക് വളവും തിരിവും കൊണ്ട് ഇല്ല
 കൂടാം. അതു് നംബുടെ മുക്കിനാടുനുണ്ടാണ് എല്ലാഞ്ചും
 കിടക്കുന്നതു്. മാശ്ചൂജുടെ സാക്ഷാൽ ഫ്രേഡ്രിക്കന്റെ മാ
 ദ്രൂവും ഈ ചൊറുഡിനു തന്നുണ്ടാണ് കീടക്കുന്നതു്. ഇം
 തത്പരം നാമമല്ലാവാംമനസ്സിച്ചാക്കണാംതാണ്. ശ്രീരാമൻ
 തന്റെ മാതാപിതാക്ക്ഷരാർ, മുജക്കാൻ മുത്തുായവരോടു്
 യാത്രപറഞ്ഞു് വനത്തിലേയ്ക്കുറപ്പെട്ടു് പോകുന്നസമയം
 മാതാപിനോടു് ആളുകും ഇങ്ങിനെ അപേക്ഷിച്ചു.

“താതസ്യശ്രോകദഹനസ്യഹിതംശരീരം,
 മാതസ്യപയാനത്രകലാചിത്രപേക്ഷണിയം”

തന്റെ പ്രിയതമയായ സിതയോടു് യാത്രപറവാൻ
 ചെന്നാപ്പോരു താൻകുട്ടി ഭർത്താവിനോട്ടുകുട്ടി പോരിക്കയാ
 ണുന്ന പറഞ്ഞു് പറപ്പെട്ടു്. ശ്രീരാമൻ ചില തടസ്സങ്ങൾ
 കൈയ്ക്കും പറഞ്ഞുകൊക്കി.

“ବେଳେହିପୋରେଣନ୍ତରପୋରେଣନ୍ତରବୀଲ! କେପତାହରେଣନ୍ତିରୁଷପାଯଙ୍ଗାଲ୍ଲିବୟ ହେ ଦେବି! କଲ୍ପାଣିନୁକ୍ଷିତ୍ତାଣିକାନ୍ତିର ପାଦପୂର୍ବମଧ୍ୟ ଆସ”

ଏଥାକୁ, ହରତାଙ୍ଗ ତୀରା ପଦମ୍ପୁତ୍ରିଷ୍ଠ. ତେବେ-
ବିଳନ୍ତିର ଵିଜ୍ଞାହାନିମିତ୍ତରେ ଛୁଟିଯତରିତ ତରିଜ୍ଜଣ କଷ୍ଟ
କଷ୍ଟିର ଉତ୍ତିଷ୍ଠିକଷ୍ଟିର କାନ୍ତିଲୁହିତ ବ୍ୟେକାରି ଏତୁଯେ କରିବ
ଅନ୍ତିମାକ୍ଷର.

“ଏଥାକୁପୁରୁଷରୁହରିପୁରୀପରିବାରୁ
ପିଗେବୁରୀବାସମନିନ୍ଦରପେବାଳି?”

ଏଥାକୁ ଚୋତୁତକିର୍ତ୍ତ ସମ୍ବାଦିନଂପରିବାରୁ ଗଣଂ
କଣିଲିଷ୍ଟ. ହତୁପୋବେତଗ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀନାନ୍ଦ ତାଙ୍କୁ ମାତା-
ପିଙ୍କାର ଅନ୍ତିମିତ୍ରିଯେବୁକୁତ୍ତି ଯାତ୍ରିଯାଇ. ଶ୍ରୀରାମ, ଶ୍ରୀ-
ତର୍ଯ୍ୟାକାରୀକୁଟ୍ଟ,

“ନିରାମ୍ଭିକିପୁଷ୍ଟିତ୍ରୁ, କାନ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟ ମରିରେକଷଣ!
ଏକରୁକୁଟରେପ୍ରାର୍ଥିକାନ୍ତିର କିମ୍ବା! ଗରିଯାନ୍ତିରିକାରିକାରିକାରି”

ଏଥାଙ୍କ, ଲକ୍ଷ୍ମୀନାନ୍ଦକାରୀକୁଟ୍ଟ,

“ପୋତ ନୀ ଯାତ୍ରପରିୟ ଶ୍ରୀରାମକାଶେଲପକ୍ଷିଣୀ!”

ଏଥାଙ୍କପରିତ୍ତୁ ବନତିରୁଲିଲୁହୁରୀକୁଟ୍ଟ ପୁରପ୍ରକ୍ଷ-
ପେଣରମାର୍ଦ୍ଦ କ୍ରୟିକଂପେର ଶ୍ରୀରାମାର୍ଦ୍ଦିକର୍ମ ଅନ୍ତିମାର୍ଦ୍ଦ
ଅନ୍ତିମର ପୋବେକିଲିଲୁହ ହିବରେ କେବୁହ ଅମସାନତିରୀର
ତତିରିବର୍ତ୍ତ କୈବିଯଂ ସମାଧାନପ୍ରକରିତି ମରକି ଅରିଥୁ.
ସମ୍ବାଦିନିରୀର ଏହିପୁରୁଷଙ୍କର ମହାମାର ଅନ୍ତିମିକ୍ଷ
ନାତ୍ର ସମ୍ବାଦିନାଲ୍ଲୋ. ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ସର୍ବତ୍ରବାନ୍ଦି

കു് അക്കഷംഗശക്തിർധത്രമാതും ഉണ്ടായിരുന്നവെന്നുള്ളതു്
ഇവിടെ എറുക്കരെ വെളിപ്പേട്ടു് കരാച്ചിരുന്നുപോലു്

“പിന്ന മുവഴിപ്പോംദിരു
പായലററച്ചേതായയായു്
പുണ്യധായു് മുനിമാർമേഖും
ഗംഗക്കണ്ഠിത്രാഹവൻ.”

അങ്ങനെഡിവസം ഗംഗാത്രിരത്തുനെന്ന താമസിച്ചുടെ
യള്ളി. ഒരു പ്രജീവണ്ടെന്ന രാജാവായ ഗ്രഹൻ ശ്രീരാമനെ
ഒക്കിപ്പുവുംപുജിയ്ക്കും, അമാവിധി സ്വല്പവിയ്ക്കും ചീച്ചു്.
ഗ്രഹൻ അനേകം സാധനങ്ങളെ ശ്രീരാമൻ കാഴ്ചയെ
വെങ്കിലും അവയെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു് തന്റെ മന്ത്രിവൃത്താളു്
ഉച്ചതമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് മടക്കിക്കൊട്ടുതു്. കുതുനിഷ്ടഃ ദി
കാലദേശാവസ്ഥാദേശം ഇല്ലപ്പോ.

“മാന്ത്രിതോൽക്കുമരതോലു—
മേന്തികായ്ക്കിയുണ്ടായു്
യമ്മംസമന്നായ്ക്കാംപുകൾ,
മന്ത്രിയെന്നാറിക്കെന്നനീ.”

ശ്രീരാമാദികർ ഇതുവരെ തേരിലാണ് വന്നതു്. ഈ
വിടവെച്ചു് സുമത്രാര മാതാപിതാക്കാമാരോടു് പരിഞ്ഞം
തായ സദേശവും കൊടുത്തു് മടക്കി അയച്ചു് അന്നത്തെ
രാത്രി ശ്രീരാമൻ പതിയും “തങ്മുലസംജ്ഞത്വം” “ലക്ഷ്മി-
ണ്ണസൗഖ്യവിദ്യുവ്”മായ അന്തപ്പുരത്തിങ്കലാണ് ഉറങ്ങിയ
തു്. പിറേറിവസം രാവിലെ ഗ്രഹനാൽ കൊണ്ടവരപ്പേട്ട
തോന്തിയിൽ കയറി,

“അംഗാരനേതുനെടുത്താശുചുട്ടും
സ്രൂംഗാരമാലാം, മഹാജശാഖിരാമൻ,

ഒന്നോജ്ഞാവല്ലപ്പത്തെയരിച്ച,
സംഗാകടന്ന”.....

അവിഭേദനിന്ന് പിന്നെയും നടന്നു. ഇവർ രേഖപാജാഗ്രമ തതിൽ ചെന്നുചേന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിമികളായി ഇവർ മുവഞ്ചം അവിടെ താമസിച്ചു. പിറേറി വന്നും മഹഷ്ഠിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം അവർ വിത്രക്കുട്ടികളിലേയും പുരപ്പുട്ട്. മഹഷ്ഠിയും കുന്ത്തുട്ടിരം അവബന്ധങ്ങൾ പോയി വഴികാണിച്ചുംവച്ചു് തിരിച്ചുപോന്നു. ഗ്രീരാമാദികൾ കാളിപ്പിന്തിയെ തരണാംചെയ്യു് യമനാവനത്തിൽ കൂടി പിന്നെയും നടക്കാണ്ട്. പോകുന്നവഴി 100 വന തിലുള്ള പല വിശ്വേഷണങ്ങളും കണ്ട് ആനുഭിച്ചു് മാർക്ക് വേദം അറിയാതെ അവർ വിത്രക്കുട്ടികളിൽ ചെന്നുചേന്നു. അവിടെ വാൺികി മഹഷ്ഠിയുടെ “നാനാമുഗ്രപിജാകിഞ്ഞ് വും,” “നിത്യപുഷ്പപ്പലാകലവു്”മായിരിയ്ക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തികൾ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർഭിച്ചു് ആത്തിരും വാണിയും കൊണ്ട് വിത്രക്കുടപാവ്തത്തിങ്ങന്നും ശാശ്യങ്കരം മണ്ഡപം,

“പുക്ഷച്ഛമശംകേതരുമുറയ്ക്ക് തീത്ത്
കാറേരിടാതായശകാതത്തിക്കൽ
വസിയ്ക്ക് വാനേവരമൊത്തുപുകി
വാനോർസുധമ്മാസിയിൽക്കണക്കൈ.”

സുമത്രൻ ഇതിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം എത്തി ദശാട്ട മഹാരാജാവിനെക്കണ്ട് വത്തമാനങ്ങൾ കൈയ്യും അ.വി.വിച്ചു. പുതുവിയോഗഭാവം സഹിയ്ക്കാൻ പാടിപ്പാതെ മുഖനായ മഹാരാജാവു് എന്നെ താമസിയാതെ പാശല്പാക്ക ഫാസ്തനായി.

അടയാല്പുയുടെ സമിതി വണ്ണിയുള്ളതായാൽ,

“നിരംട്ടിന്തക്കനകനവാനപോൽ;

ഉധുലുജംനീഡിയരാത്രിപോലയും,

മഹാസ്ത്രിന്തപ്പരിമിനികാത്യായി, .

സഖാഷ്ട്രർത്തിങ്ങംവഴിപത്പരത്താടം.”

വസിപ്പുമഹാഷി ഉടൻതന്നെ മുത്തമാരെ വിട്ട് മാത്രലുശ്ച
അതിൽ നിന്നും ഭരതഗ്രന്ഥാല്ലെന്ന വരയ്ക്കി. പിന്താവിശ്വർ
മരണത്തിന്റെയും ഭാതാവിശ്വർ ദന്തവാസത്തിന്റെയും
കാരണാണ്ഡം അനേപഷിച്ചറിന്തപ്പാദ ഭരതഗ്രന്ഥാല്ലെന്ന
കിഞ്ഞായ. കോപശ്രോകാദികൾക്കവസാനമില്ലായിരുന്നു.
എന്നാൽ, ഭരതനിൽ അംസാമാന്യമായ ക്ഷമ, സഹനം
കതി, വിശ്വകം മുതലായ രൂണാണ്ഡം പ്രകാരിച്ചിരുന്നതു
കൊണ്ട് തന്റെ മുസന്നേതയും കോപശ്രേതയും ഒരു
വിധം അക്കത്തൊള്ളി. കോപാന്യനായ ശത്രുജ്ഞൻ മ-
ന്മരയെ നിറുഹിയുള്ളവനായി പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ,
ഭരതൻറെ സാന്തപ്പനവാക്കകൾ ശത്രുജ്ഞനെ ഇതിൽനിന്നും
വിരമിപ്പിച്ചു. ഭരതൻ തന്റെ മാതാവും ഇച്ചിച്ചുത്തപോലെ
രാജ്യഭാരം കൈഞ്ഞല്ലെന്നതിന് തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. എന്നു
കൊണ്ടേന്നാൽ,

“എന്നം രാജനടപ്പുംതാൽ,

ജ്ഞാജുന്ന രാജാഭിഷിക്തനാം;

രാജാക്കമൊക്കിത്രസമ..

മിക്ഷപാക്കാഡിക്കിത്രരവും.”

അതുകൊണ്ട് വന്നതിൽചെന്ന് ശ്രീരാമഗന്തനെ
കൊണ്ടുവന്ന് കീഴുന്നപ്പുന്നസരിച്ച് അടിയേക്കം ചെയ്യാമെ
ന്ന് തിച്ച്രയാക്കി. എല്ലാവരംകൂടി പുറപ്പെട്ടു. വിത്രക്രന്തി

കൽചേന്ന് അനീരാമനെ സദർമ്മിച്ച് പിതാവിന്റെ ചരമ
ഗതിയേയും തന്റെ താല്പര്യങ്ങളും പററി അഭിവിച്ചു. രാ-
മലക്ഷ്മാനാർ ശ്രേഷ്ഠനും കുറഞ്ഞും വഴിപോലെചെയ്തു.
എന്നാൽ, താതാജ്ഞനെയെ താൻ ഒരിയ്ക്കും ലാംബിയുടെ
തല്ലേൻം പതിനാലുവർഷം രേതൻതന്നെ രാജു കൊരം
ചെയ്യുമെന്നും തീച്ച്ചയാക്കി അംവരെ മടക്കി അയച്ചു.
രേതൻറെ അപേക്ഷപ്രകാരം തന്റെ പാട്ടക്കുംആക്കി
കൊടുത്തയച്ചു. താൻ അനീരാമന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ട്
രാജുകൊരം ചെയ്യുമെന്ന് സമർത്ഥപ്പോയി. ഇവിടെ
അംവരുടെ താമസിച്ചാൽ അരയോശ്ചയിൽനിന്നും ബന്ധുക്കൾം
ഒപ്പുണ്ടാക്കംവെന്ന് ഉപദേശിയുടെ ഒരു ക്രതി അനുഭവന്തി
നോക്കുന്നു. “പോകന്നതിനായിട്ടിരിച്ചു. പോകനാവഴി അതി-
നിശയയും അനന്ത്യയേയും സദർമ്മിച്ചു” അനന്ത്രഹണം
മുനിശിഷ്ടനാരാൽ വഴികാണിയുട്ടെപ്പേട്ട്, അനീരാമൻ,

“ഉണ്ണായ ധരാവിരോധമിയററി മേവിനവെവരിഞ്ഞാം
മരികവിലോചനന്റെ മദനാന്തകാന്തകസനിഞ്ഞു
ജാപകാവനമിട്ടുണ്ണു ചുംബിത്രേയമണ്ണിൽ
രാജാഭൂഖാനരിവാദുമണ്ണാലമാറു”

അനീരാമൻറെ ഖേദവരയുള്ള യാതു ക്രവിയം സ
മാധാനത്തോടു കൂടിയതായിട്ടുണിയെന്നാതു. മഹാപ്രിമാന്തര
സദർശനവും, അവക്കമായിട്ടുള്ള സമാഗ്രമവും, അവരിൽ
നിന്നും ലഭിച്ച സല്ലാരവും അനന്ത്രഹണവും നിമിത്തം വന്നവാ
സത്തിന്റെ എറക്കരെ ആസപ്താഭ്യതയും രമ്പതയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

“സാക്കതാദയിക്കംബന്നുവും
വിപിനെന്നൊളവിഷ്ടതി.”

എന്ന് ശ്രീരാമൻ സുമത്രാട്ട് പറഞ്ഞെങ്കിലും സദേശം മുതേവരെയുള്ള ധാരാധ്യസംബന്ധിച്ച് യഥാത്മം തന്നൊയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ദണ്ഡകാരണ്ണപ്രവേശനത്വാട്ടുടി ഇതിന് വളരെ ദേഹം ഉണ്ടാക്കി. ഇപ്പുളാണ് യഥാത്മം വന്നവാസം ആരംഭിച്ചതു്. തന്റെ ദിജിബലവേത്തയും, സ്വാഭാവികം സംഗതികൾ ശ്രീരാമൻറെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ പ്രതിക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നു. ശ്രീരാമൻറെ ദണ്ഡകാരണ്ണപ്രവേശം അജ്ഞഹരിതിനെന്ന് ജീവിതത്തിനെന്ന് ഒഴും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഘട്ടത്തിനെന്ന് ആരംഭമായിരുന്നു. കൈകേക്കി അപേക്ഷിച്ച വരണ്ണാഖിൽ രണ്ടാമത്തേതതു് ശ്രീരാമൻ മർവ്വം വന്നവാസം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പുകാരം ഒരു വരം വേണാമെന്ന് കൈകേക്കി നിൽക്കുമായി നിന്ത്യുണ്ടിച്ചതു് അപ്പോൾ കർണമായിപ്പോലെയേ എന്ന് നമ്മക്ക് സംശയം ഇനിച്ചേരുക്കാം. ദശാടമന വാല്ക്കുകാലത്തു് വല്ലാത്ത കൂളിപ്പേട്ടിട്ടുകയും, എപ്പോവരുടുക്കയും വാതിലും കാജനമായ ശ്രീരാമനെ ബഹിഷ്കരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു് എത്ര കുടംകൈക്കയ്ക്കാം? അപ്പോൾ ആരംഭാവിച്ചുനോക്കാം. പണ്ട് അവാസുരയുംപത്തിക്കാൽ ദശാടമൻറെ തോറിഞ്ഞു കൈഞ്ഞുന്നു ഉണ്ടിപ്പോയസമയം ആരു് അറിവിയ്ക്കാതേയും സമയംവരുമ്പോൾ പരാജയവും വരുത്തെതന്നു കാത്തലോട്ടുടക്കിയും കീലരുന്നു തതിൽ തന്റെ വിരൽ കാത്തി വിരലിലും കുടാതെ തേരുന്നതാണി വിജയം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനിടയാക്കിയ ആ ശ്രീ ഭിംബാലോ ചന്ദ്രായും ബന്ധായും ശ്രീരാമൻ കൈമാറ്റുവും കാണുന്നില്ല. കായ്ക്കുവും കാരണം വും തമമിൽ പലപ്പോഴും വലിയ മുരം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. അതുന്നിമിത്തം അവയെ തമമിൽ സംബന്ധിപ്പിയ്ക്കുന്ന

തിന് മനഷ്യക്ക് മിഛുവാദം സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. അടങ്കുന്ന സംഭവിയ്ക്കുന്ന സംശയികളെ കാഞ്ചകാരന്നാണോക്കി നാം പറയുന്നത് സാധാരണന്നാണ്. ഇതുപോലെ സുക്ഷ്മാഖലാ ചന്ദ്രക്കാതെയാണ് നാം കൈകേക്കിയേണ്ടും മന്ത്രരഹ്യങ്ങൾ ശകാരിയ്ക്കുന്നതു്. ആവരെ ഇതു വിഷയത്തിൽ എത്രമാത്രം കുറപ്പുടേതണ്ടതാണെന്ന് നിശ്ചയിയ്ക്കുന്ന് പ്രധാനമാണ്. അങ്ങോല്പുയടക്ക സമീപത്തായും അസ്ഥിരതയും അംഗനക്ക് അപരിഷ്ഠിതരാജും ഒപ്പം (കാട്ടപിക്കകൾ) ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങോല്പുയടക്ക രക്ഷയ്ക്ക്, ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനും, രാജ്യമന്ത്രിനും റം രാജും ഒപ്പം കീഴടക്കിയും, അവധിൽ ചില തിനോട് സഖ്യം ചെയ്യും, ഭൂപരാഹനിഗ്രഹിച്ചും, സാധുക്ക തുല്യപാലിച്ചും പരിജ്ഞാരവും ധർമ്മത്തിൽ വല്പിച്ചും യുന്നതിന്, അനീരാമന്നല്ലാതെ മറ്റാരാധാരവും, പതിനാലുകൊല്ലുത്തിൽ കാറ്റത്താലും മതിയാക്കില്ലെന്നും, രംജാവായി അങ്ങോല്പുയടക്ക സുവിച്ചിയന്നാംകൊണ്ട് ഇതു ചെയ്യാൻ സാല്പ്പുമല്ലെന്നും കൈകേക്കിയിയ്ക്കും മറ്റുപലക്ഷം വോയ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. തല്ലാലും അസ്ഥി ഭിവത്തിനും അംഗസ്തകത്തിനും ഇടയായേക്കാമെങ്കിലും ഇതു രാജ്യമന്ത്രിന് അടച്ചതുന്നും എററാവും അതും അഭ്യരംഗത്തിനും അതു് മറ്റുസംശയികളും കൈകേക്കാം ഗൗരവം ദിയതായിട്ട് വിചാരിയ്ക്കുന്നതിനും. അനീരാമാവതാരത്തി സ്ഥാപിതമോദ്ദേശവസിലിയ്ക്ക് വേണ്ടിനേക്കാം ചെയ്യുകൊണ്ടി ഒന്നു പ്രവർദ്ധകതികളും ഇതിലേയ്ക്കു് അംഗങ്ങളിക്കൂട്ടായി പ്രവൃത്തിയിരുന്നു. ഉന്നതെന്നും കൈകേക്കിയുടെ ചിത്തത്തെത്തയുംബുവ എന്ന് ഇളക്കി വിട്ടിരിക്കാം.

ബണ്യകാശബ്ദത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ശേഷം അനീരാമൻ ശ്രൂമദ്ദമാക്കയും ഇതു ഉദ്ദേശവസിലിയ്ക്ക് വേണ്ടി

തന്നൊയായിരുന്നു. “നാം സുക്ഷ്മവുംപും ദോഷങ്ങളിൽ തന്നൊത്തമക്കണ്ണലിംഗനാം” കൊണ്ടാവുന്നതാണ്”. രാമലൃവാസവും ഇല്ലകാരംതന്നെയായിരുന്നു. ശ്രീരാമാദികർ ഭണ്യകാരബന്ധും പ്രവേശിച്ചു് കുറച്ചും പോയപ്പോൾ ഒരു പൊയ്ക്കുട്ട് അതിൻ്റെ തീരത്തിൽ ഒരു പുക്കത്തിൻ്റെ ചുവട്ടിൽ ഇല്ലപ്പോൾ വിശ്വാസം മുതൽക്കിരിച്ചു് അധികാരിക്കുന്ന അധികാരം പോലെ ഒരു ശേഖര രാക്ഷസൻ്റെ പുറപ്പാടു്. സിംഹ-പ്രാലുമഹിഷവരാധാദി മുഖങ്ങളെ തന്നെ ശ്രൂലത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊത്തംകൊണ്ടു് ഇവർ ഇരിയ്ക്കുന്ന ദിക്കിലേയുംതന്നെ വന്നു. വനവാസത്തിൻ്റെ ധമാത്മമായ അഫി ഇപ്പോഴാണു് ശ്രീരാമനു് അറിവാൻ ഇടയായതു്. വനത്തിൽ നേരിട്ടേക്കാവുന്ന അപകടങ്ങളേയും ഭയ്മങ്ങളേയുംകിരിച്ചു് ഒരു അവുകത്തായ സ്വന്തപ്രജ്ഞതാനംമാത്രമേ ശ്രീരാമനു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളി. ഇപ്പോൾ അവ ഓരോനും പ്രത്യക്ഷമായി അനബിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ മുവിൽ കാണായ രാക്ഷസൻ ചില കശലപ്പറ്റങ്ങൾ കൈയ്ക്കും ചെയ്തിൻ്റെ ശ്രേഷ്ഠ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കു് താല്പര്യമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന സ്വിത്രയു ഉപേക്ഷിച്ചിരിവുചു് പൊയ്ക്കാളിച്ചുവാൻ ശ്രീരാമലക്ഷ്മണമാരോടു് ആജ്ഞത്താവിച്ചു്. അവർ അതിൽ അപ്പും ചെമന്നപ്പും ആഭ്യർഥിച്ചിച്ചുവിത്തായി കണ്ണപ്പോൾ സ്വിത്രയെപ്പറ്റിയുണ്ടാക്കിയിപ്പാണെന്നതെന്നി. വിരാധൻ്റെ ആയുസ്സും അദ്ദേഹത്താട്ടുടെ തന്നെ ഏതെന്ന ഏന്നപറഞ്ഞതാൽ കഴിഞ്ഞില്ലോ. ഭണ്യകാരബന്ധുവും ശ്രീരാമനാം ആയി ഉണ്ടായ കശലപ്പറ്റിം ഇതായിരുന്നു. ഔഷികലപഘാതകനായിരുന്ന വിരാധൻ്റെ വധാനന്തരം ഇവർ മുവരും നടക്കൊണ്ടു് ശാംഗമഹിഷിയുടെ ആത്മമത്തിൽ എത്തിവിത്തുമിച്ചു്. ശ്രീ-

രാമൻറെ വരവിനെ വളരെ തീരുക്കുന്നതോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇദ്ദേഹം അവരെ വേണ്ടംവണ്ണം എഴിച്ചു സല്ലിപ്പിച്ചിരുത്തിങ്കുണ്ടെങ്കാം ശ്രീരാമസന്നിധിയിൽ വച്ചുത നീ തന്റെ ഭേദത്യാഗംചെയ്തു. വിരാധൻ സംസ്കർഥം കൊണ്ടും ശരഭംഗന്മാർ സന്ദർശനംകൊണ്ടും മോക്ഷം സില്പിച്ചു. ശ്രീരാമൻറെ ആഗമന വര്ത്തമാനങ്കേട്ട് സന്തുഷ്ടിയാരയ അനൈക്കും മഹാഷ്ഠിമാർ അദ്ദേഹത്തെ വന്ന് കണ്ട് അവരവരുടെ ആഗ്രഹമങ്ങളിലേയ്ക്കു് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടപോയി ആതിത്വ്യംനല്ലോ. സന്ത്രാണാജഞ്ചിട്ടെ പരിമളത്തിന് അസാമാന്യമായ ആകാഷംനേരക്കിയുണ്ടല്ലോ. ആഗ്രഹമങ്ങൾക്കു് സമീപം കിടക്കുന്ന അസ്ഥിക്രൂട്ടങ്ങൾ കണ്ട് ശ്രീരാമൻ അംഗപാശിച്ചതിൽ ഇവ രാക്ഷസമാർക്കാനുംകൊണ്ടുക്കുച്ചു മനിമാരകെ അവഗിംഭിരാജാജനന്മാർ അറിഞ്ഞു. ഇവരുടെ വംശഭേദം ചെയ്യാമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെയ്തു. പിന്നെ സുന്തീക്ഷംസാരുമത്തിൽ എത്തി അവിഭേദനിനും സുതീക്ഷംസാരനും ദേവമിച്ചു് അഗസ്ത്യപ്രാഘ മം പ്രാപിച്ചു്. വനത്തിലാണുകുംഭം സന്തഃസംഗമത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ നോംതനു ശ്രീരാമൻ ഉപേക്ഷിച്ചിപ്പി. സാധ്യകളുായ മഹാഷ്ഠിമാരകുടെ സങ്കാരം കുശയും ചോദിച്ചിരിക്കയും അവരുടെ ക്ഷേമത്തിന് വേണ്ട കാര്യങ്ങൾക്കു് കുശയും ചോദിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യുവനു. താനിപ്പോറ്റ വനരാജും ഭരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള രാജയർമ്മമായ ശ്രീക്ഷയും രക്ഷയും അവിടെയും ഉചിതം പോലെ ചെയ്തു. കുത്തവ്യകമ്മത്തിന് നാടനും കാടനും ഉള്ള വ്രത്യാസമില്ലെന്ന് നാം ഇതിൽനിന്നും ഗഹിയ്ക്കുന്നതു താനും. ആയോലപ്പാനഗരവാസികളുടെ നധിം, വനവാസികളുായ മഹാഷ്ഠിമാരകുടെ ലാഭമായി പരിണമിച്ചു. “പുശ്രൂ ക്ഷപാകവുത്”മായിരുന്ന വാനപ്രസ്ഥം ശ്രീരാമൻ യെണ്ട

നത്തിൽ (അതായതു്, എക്കേലേം ഇപ്പറത്തവോടെതെ വയസ്സിൽ) തന്ന സ്ഥികരിയ്ക്കന്തിനിടയായി. ഇതുനി മിത്തം പല ശ്രദ്ധേക്കുന്നങ്ങൾക്കും ഇടയായിത്തീന്തിന്നിട്ടുണ്ട്

താൻ മന്ദിരപ്പതികയ സ്ഥികരിച്ചുതുക്കാതെ മറ്റൊ മനിവർത്തിന്റെ സംരക്ഷണാനന്തരി ചെയ്യുന്നതിന് ശക്ത നായിബുധിച്ച്. മഹാത്മാവായ അഗസ്റ്റപ്രമഹഷിയുടെ സദർന്നം വെറുതെയായിനിയ്ക്കുന്ന തരമില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിങ്കൾനിന്നും ഒരു വിശ്രേഷണായ വില്ലും, വഡ്ഗവും, ബാണാത്രണിരാദികളും, ശ്രീരാമൻ ലഭിച്ച്. ഇവരെയാക്കും ഭാവിയായിരിയ്ക്കുന്ന രാക്ഷസവാശവിച്ഛിത്തിയ്ക്ക്. ഉപയുക്തങ്ങളാൽ ഉപകരണങ്ങളായി ശ്രീരാമൻ സ്ഥികരിച്ച്. ഇവിടെനിന്നും ഇവർ പഞ്ചവടിയിലെയ്ക്കുതിരിച്ച്. പോകുന്നവഴിയ്ക്ക് തന്റെ പിതാവിന്റെ സുഹൃത്തായ ജടായവിനേക്കണ്ട് സംഭാഷണംചെയ്തു് പഞ്ചവടിക്കാൽ എത്തി. ഇവിടെ ഗോബാവരിതിരത്ത് ഒരു പണ്ണംശാല നിന്മിച്ച് കുറച്ചുവിസം സുവമായി വസിച്ച്. ഇവർക്കുവച്ചു് ലക്ഷ്മണൻ അഞ്ചുമാത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം മുക്തിമാദ്ദേശ്യപദ്ധതം ചെയ്തു്. തന്റെ സെസ്പരസമയത്തെ കൈയ്ക്കും സദ്ധിഷ്ഠയത്തിൽ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന ശ്രീരാമൻ സഹജമായിരുന്നു. പ്രിഞ്ചാന്തംകൊണ്ടും, സച്ചപദ്ധതംകൊണ്ടും, മനസ്സുലോകത്തെ ഉയർത്തുന്നതിന് ഇത്തേമം സംഭാ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇവിടത്തെ സെസ്പരവാസം അധികം നിലനിന്നില്ല. ലോകപാലമാക്കു് അവരുടെ ജോലിയിൽനിന്നും വിത്രുമം കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണല്ലോ. ശ്രൂപ്പ്-ബാവ എന്നായ രാക്ഷസി ഇപ്പദ്ധത്തു് സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന ശാഖയിരുന്നു. “പങ്കജയപജകവിശാകശാക്കിത്തങ്ങളാ”യ പാദപാതശാഖ വന്നത്തിൽക്കണ്ട്, അവർക്കു് കൈഞ്ഞുകും തോന്തി

ഒരു തത്ത്വജ്ഞനാരാഖ്യാനപ്രഷിത്യുറപ്പേട്ട്. അവൻ അതി സൗഖ്യിയായ ഒരു സ്കീത്രപം ധരിച്ചു് പണ്ണരാലയിൽ എന്നതി; ശ്രീരാമനോട് കാര്യങ്ങൾ കൈയും ചോദിച്ചു് മ നല്ലിലാക്കിയതിന്റെത്തോം തനിയുള്ളിൽ അപേക്ഷയെ അദ്ദേഹത്തോടു് പറഞ്ഞു. ഒരു അപേക്ഷ, സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ചു് തന്നെ ഭാര്യാക്കണമെന്നല്ലാതെ മററാനു മല്ലായിക്കുന്നു. തന്റെ ധമ്മനിശ്ചലയ തുട്ടുംാക്കി ഒരു വിധം അപേക്ഷിച്ചു് സ്കീയോടു് സാമാന്യത്തിലായികും കോപം തോന്നിരെങ്കിലും, അതിനെ അടക്കിയുംകൊണ്ട് ശ്രീരാമൻ ഇപ്പോൾ മുഹൂര്മ്മതിലും പറഞ്ഞു.

“കളിത്രവാനാധിംബാലേ!
കനിയാംസാംജ്ഞസ്പമെ.”

രാക്ഷസി ഇതുകേട്ടു് പത്രപു ലക്ഷ്മിനാൻറു സമീപ തെത്തത്തി അവളുടെ ആത്മരഹംതേ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, ലക്ഷ്മിനാൻറു ചിത്രവൃത്തി ഇവളുടെ അപേക്ഷയുടു് ടേംത നീ അഭ്യന്തരമല്ലായിരുന്നു. ശ്രീരാമപാദങ്ങേവ എക്കു മു തമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് ഇതേമാം തന്റെ ഭാര്യയേയും വിട്ടു ചെയ്തു് വന്നത്തിൽ വന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഇവളോടു്, അല്ലോ കോപമാണു് ഉണ്ടായതു്. എങ്കിലും, അതിനെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കാതെ സൗഖ്യതയോടുകൂടി ഇപ്പോൾ മറച്ച ടി പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ശ്രീരാമനും ഭാസനാണു്. നീ ഭാസിയായിരിയ്ക്കുന്നതിനു് നീനുകൊണ്ടും തക്കവള്ളുപ്പേണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ശ്രീരാമനും അടക്കാന്തരം തന്നെന്നും പറയുകയാണു് നല്ലതു്.” ഇതുകേട്ടു് രാക്ഷസി പിന്നൊയും ശ്രീരാമനും അടക്കാനും എന്നതി. അദ്ദേഹം ക്ഷമഴുംകൂടി പിന്നൊയും ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞു.

“ഒരുത്തനായാലും കൈകളുടെ പിപ്പാ—
നോയത്തിവേണമതിനിവഴി സ്ഥിരിക്കിപ്പോരാ
ഒരുത്തിവേണമവന്തിനാരോ തിരാ—
ഞതിരിയുടും നേരമിപ്പോരാ നിനൊയും കണ്ണടക്കിട്ടി
വരുത്തും ദൈവമൊന്നുകൊതിച്ചുാലിനിനിനൊ
വരിച്ചുകൊള്ളുമ്പുനില്ല സംശയമേതും.”

ആപ്പ് സാവ പിനൊയും ലക്ഷ്മിനാൻറു അടക്കൽ ചെ
ന്നപേക്ഷിച്ചു. അങ്ങുമം ഇത്തവണയും മടക്കി അയച്ചു.
ആപ്പ് സാവയാകട്ടെ, ഇങ്കരക്കളിലുമുള്ള ഇളം പുലുകൾക്കണ്ട്
എത്താൻ നല്ലതെന്നും സംശയിച്ചും കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഡേ—
നവിനൊപ്പോലെ അങ്ങാട്ടും ഇങ്ങാട്ടും അലഞ്ഞത്തിന്റെ
ശേഷം “ഇനി മട്ടാനമാറി നോക്കാ” എന്നും കയറി അവ
ളംടെ യഥാത്മത്രപ്പം കൈക്കയ്യുണ്ടു് സിതയുടെ നേരെ ചാ
തെത്തത്തി.

“അത്രാതുവെമാഹിനാർജിനാ—
മകാളജേണ്ടാമനോഡെ.”

രാമലക്ഷ്മിനാമാർ തന്നെ കൈക്കയ്യും ഒളിഞ്ഞത്തിനും സിത
ധോട്ടാൻും ചാരിപ്പം തോന്തിയതു്.

“കാമവുമാശാഖാംഗം കൊണ്ടുകോപവുമതി—
പ്രേമവുമാലസ്ത്രവും പുണ്ടരാക്കുസിയപ്പോരാം.”

അരീരാമൻ അവരെ തുടക്കുന്നിത്തി. മുരത്തിൽ ഇതു
കണ്ട നിന്നിരുന്ന ലക്ഷ്മിനാൻ ഉടനെ കതിച്ചുചാടിവന്നു്
വാഴിരുറി രാക്ഷസിയുടെ മുക്കം കാതും ചേരുച്ചിച്ചുകൂട്ടുതു്.
താടക്കയെപ്പോലെ ഇവരും വല്ലുകയ്യുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർം അല്ലും
ചാപല്ലും പ്രദർശിപ്പിച്ചുവെന്നുള്ള അപരാധം മാത്രമേയു

ബഹായിങ്ങന്നുള്ളൂ. അ.തി.സ് രിക്ഷയായി . ദശത്തുപുരം ലഭി യും ചെയ്തുവല്ലോ. വരൻ, രാവണൻ മുതലായവരെ ആക്ക പ്രിയുള്ളന്തിനും ഇതുമാത്രം മതിയായിരുന്നു. ലക്ഷ്മണൻറെ വധി ഗംഗാത്രം എററായുടെനെ രാക്ഷസിചോരജും ലഭിപ്പിച്ചും കൊണ്ട് നേരേ തന്റെ സോദരനായ വരൻറെ അടക്കണ്ണ ചെന്ന് സുകടം പറഞ്ഞു. “മുഖാവധിവല്ലുന്”യായിരിയുള്ള നീ തന്റെ സോദരിയെ കണ്ടിട്ട് ആരാൻം ഒരു കൃത്യം ചെയ്തെന്ന് വരൻ ചോദിച്ചു.

“കാലപാഠം കഴുത്തിൽചേ-
ത്തജ്ഞത്വാലഭിയാത്തതാർ, ?”

പ്രസ്തുതിവന്നു സംഗതിക്കലോകയും പറഞ്ഞുകേൾക്കി പ്രിച്ചപ്പോറി വരൻ കോപാന്ധനായിട്ട് രാമലക്ഷ്മണം, നൂറു വധിയുള്ളന്തിനായി വീരമാരായ പതിനാലു രം കഷണമാരെ പറഞ്ഞയും. എന്നാൽ, ഇവരെ അരിക്കു സംകോണ്ട് ശ്രീരാമൻ യമപുരത്തിലേയ്ക്കുയും. ഇതുകേട്ട് വരൻ തന്റെ രണ്ട് സഹോദരന്മാരുടും ഒരു വലിയ സെസ്റ്റുത്വത്വാടംകൂടി യുദ്ധത്തിനായിട്ട് പുരപ്പെട്ടു. ശ്രീരാമൻ സി-തയെ ലക്ഷ്മണനേ ഭരമെല്ലിച്ചുംവച്ചു് എകാക്കിയായിട്ടിവ രോട് യുദ്ധംചെയ്യാതി.സ് സന്നദ്ധനായിനിന്നു. ശ്രീരാമൻ ഇതേവരയ്ക്കും ഓരോരൊരു ശത്രുക്കളുമായിട്ട് എതിക്കുന്നതിനേ ഇടയായിട്ടുള്ളൂ. ഇപ്പോറി താൻ തനിച്ചു് സമർപ്പിമാരായ നേതാക്കലാൽ നയിയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു വലിയ സെസ്റ്റുത്വാട് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതായിവനു. എന്നാൽ, വസിപ്പുന്നു രിക്ഷാവെങ്കെവയും, കൈറയിക്കും, അഗസ്ത്യൻ ഇവരിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യാസ്തുസവാത്തിയും, തന്റെ പ്രഭാവവും ഒരു അവസരത്തിൽ ശ്രീരാമൻ വലിയ സഹായമായിണ്ടുവാ

ചു. ഇവയ്ക്കുമായി ഭീമപ്രഭായും ദയംകരമായും ഉള്ള ഒരു യുഖം ഉണ്ടായി ഒട്ടവിൽ ശ്രീരാമൻ വിജയിക്കാതിന്തിന്. വരണ്ണം സംഹോദരമാരം വധിയ്ക്കുപ്പേട്ടു. രാക്ഷസസന്ദേശം “വുംമുത്തുമുഗങ്ങളുപോലെ” നാലുപാട്ടം ബാടിപ്പോർക്കി. രാക്ഷസനാശത്തെക്കണ്ണിച്ചു മഹാഷിമാരോടു് പറയുന്നതിന് ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനെന്നിയോഗിച്ചു. മഹാഷിമാരാക്കട്ടെ, ദണ്ഡകാരണ്ണഭാഗം വരവയപരിത്രംബമായി എന്നിള്ള ത്രിഭൂതത്താന്തം കേട്ടപ്പോൾ സന്തൃഷ്ഠചിത്തനമാരായിട്ടു് രാക്ഷസമാരം മായ തട്ടാതിരിപ്പുനായി അവർ, ശ്രീരാമനം, സിതയ്യും, ലക്ഷ്മണൻ,

“അംഗ്രേഷിയവും, ചൂഢിംഗാരതാവും, കവചവും -
മംഗലഘേതത്തിന്റെവാനായു് കൊട്ടത്തുവിട്ടിനാർ.”

വരച്ചുംണാം കളികളിടുന്ന വധപ്പുത്താന്തം അകന്പനൻ, ത്രിപ്പനവ മുതലായവരിൽനിന്നും രാക്ഷസചക്രവർത്തിയായ രാവണൻ കേട്ടിട്ടു് ഇതിന് പുതികാരം ചെയ്യാൻ എന്താണോ് മാർപ്പമെന്നോ് വളരേന്നേരം ഇരുന്നാലോചിച്ചു. പലവിധിച്ചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും രാവണൻറെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി. സിതയുടെ സൈന്യത്തിനുംബന്ധം ത്രിപ്പണവയിൽനിന്നും കേട്ടപ്പോൾ ത്രഞ്ഞമായ ഒരു വികാരവുംകൂടി രാവണൻറെ മനസ്സിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം കൈഞ്ഞാണ്. തന്നെ പുവംജമതക്കണിച്ചുള്ള സൃഷ്ടാന്തം ഇതിനിടയ്ക്കു് എവിടെനിന്നും ചേരുന്നുണ്ടു് വന്നുകയൻ. ശ്രീരാമവത്താരോദ്ദേശവും ഒരു അവുക്കതമായവിധത്തിലാണ്ടണിലും ദശാനന്നൻറെ ഉള്ളിൽ പ്രകാശിച്ചു. മിന്താകലനായി അപ്പുന്നേരം ഇരുന്നതിന്നൻറെശേഷം “ആട്ട ഇണ്ടിനെ ചെയ്യാം” എന്നു

തിച്ച്യാക്കിതേരിൽകയറി മാർഖാഗ്രമതില്ലെങ്കിലും പുരസ്ക്ക്. മാർഖനേകണ്ട് താൻ ഇപ്പോൾ വന്ന ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നതാണെന്ന നിഹാരണതു. “സിതയെ എങ്ങിനെയെക്കിലും അപേക്ഷാരിയ്ക്കണം. അതിന് നീയല്ലാതെ ആരു സഹായിയ്ക്കണമെന്ന് മതിയാകയില്ല.” മാർഖൻ സിലബാഗ്രമതിക്കൽനിന്നും തനിയ്ക്ക് ലഭിച്ച അനുഭവം നല്ലപോലെ ഓമ്മധണായിരുന്നു. എന്ന തന്റെയുമല്ലെ, മാർഖൻ അരീരാമതത്പരം ഗ്രഹിയ്ക്കുകയും അരുതുനിന്നിത്തം തനിയ്ക്ക് അഭ്രമത്തിൽ കേതി വല്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ ഒരുപ്പാനംവേത്തെ മിച്ചയാക്കന്നതു് മുസ്മോരുടെ ലക്ഷ്യനാമാണെന്നും അയാൾക്ക് ദ്രോഡം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാവണൻ അപേക്ഷ കേടുപ്പോം അല്ലെങ്കിലും രസക്കെട്ടണ്ണായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“അതുരോദ്ധരാനന്തപ്രിയ്ക്കു—

നാജൈവൻവെവരിനിന്നും
നിന്നുംപാവിന്നവിഷപ്പെട്ടു—
പറപ്പിപ്പാൻനിന്നുംയാം.”

അതുകൊണ്ട് അതുരിയാതെ അബവല്ലത്തിൽചെന്ന് ചാടാതെ പോയി ലക്ഷ്യിക്കുചെന്ന്—

“രമിയ്ക്കിന്ന് ഭാത്യിലെപ്പുാഴംനീ
രാമൻരമിയ്ക്കുടു വന്ന സുഭാത്യുന്ന്.”

രാവണൻ ഇതുകേട്ട്. തല്ലാലും മടങ്ങിപ്പോയി. എങ്കിലും, പിന്നെയും അസ്പദമചിത്തനായിട്ട് മാർഖനുഹാത്തിൽ വന്നാത്തി, തനിക്കില്ലപ്പാരമൊരു സഹായം ചെയ്യുന്നതെന്നതിൽവെന്നും, അതിന് ഉപായങ്ങളും, ശ്രൂരം, മായാവിയുമായ അഭ്രമത്തിന്റെ ആക്ഷം കഴിക്കില്ലെന്നും വിശ്വസ്യമായി പറഞ്ഞു് അതിനുവേണ്ട ഉപായവും ഉപ

ഒരിച്ചുകൊട്ടത്. രാമലക്ഷ്മണമാരെ സീതയുടെ സച്ചിവ അതിൽനിന്നും അകറുന്നതിന്;

“വൈളിച്ചുള്ളികളാൽച്ചിത്രം,
പൊന്മാനായിചമഞ്ഞുവി,
അതു രാമാഗ്രമദ്ദേശത്തിൽ
ചരിയുന്നീതികാണ്കവെ.”

രഹിയ്യുൽകുടി ഉപദേശിയ്യുന്നതു് തന്റെ ധർമ്മമാ സൗഖ്യവിചാരിച്ചു് മാരിചും രാവണനെ തന്റെ ദ്രോമ്മാ മഹാകന വലയിൽനിന്നും മോചിച്ചിയ്യുന്നതിനു് അമിച്ചു. എങ്കിലും, രാവണൻ അതിനു് വഴിപ്പെട്ടാഴ്യാൽ “രണ്ടുക ലീച്ചു്” മാരിചും ഇംഗ്ലീഷ് പുരസ്ക്ക്. രാവണൻ ഭാവിയാ തിരിയ്യുന്ന ആത്മക്രിയയിൽ സേംപാനത്തിലേയ്യുന്നപോ ലെ തേരില്ലും കയറി. മാരിചും, നീലക്കൽക്കാണ്ടിളു കൂട്ടുകളോടും വൈളിച്ചുകാണ്ടിളു പുളികളോടും ആ കാ ഷ്വനമുഖത്തുപം ധരിച്ചു് ആഗ്രഹമസമീപത്തിൽവന്നു് സീതയു എ ശ്രദ്ധയെ ആക്ഷിയ്യു അക്കവെണ്ണും സംശയിച്ചുകൊണ്ടി അണു. സീതയ്യു് ഇതിനേക്കണ്ടിട്ടു് വളരെ കൈഗതുകംതോ നനി ഇതിനെ പിടിച്ചുതരണമെന്നു് തേന്താവിനോടു് അപേ കൂടിച്ചു. സൂര്യികർബ്ബശിഖാലപ്രകാരമുള്ളതു് താല്പര്യം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് പതിവാണല്ലോ. പാഞ്ചാലിയ്യു് കുർധാരപുഷ്ടതിലും, മെയന്തിയ്യു് ഓരയനാത്തിലും ഇപ്രകാരമുള്ളതു് കൈഗതുകം ജനിച്ചതായി നേർക്കരിയാമല്ലോ. ഇതു് ഏ “സൂര്യിച്ചാപ ല്ലു്” എന്നു് തുളിക്കളയാതെ ശ്രീരാമൻ തന്റെ പ്രിയ തമായുടെ ഇപ്പുത്തെ സാധിയ്യുന്നതിനായി പുരസ്ക്കയാ സാമേയ്യുതു്. ഇവർ ഇപ്പോൾ മുനിവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു് വന ത്തിൽ വസിയ്യു യാണ്ടുല്ലോ. ആഗ്രഹജാളിൽ മാൻകട്ടിക്ക ഒഴി വളരുന്നതു് സാധാരണയാണെന്നും നമ്മക്കു് പുരാണങ്ങൾ

ഉംഗനിന്നും അറിയാമല്ലോ. ഇപ്പുകാരം നിങ്ങ്ലാഡമായും ആത്രുമവുത്തിയ്ക്കുട്ടത്തതായും ഉള്ള രഹപേക്ഷ ആരഭരനിയ മാണന്നാം ശ്രീരാമന്റെതോനി. ശ്രീരാമൻ അടക്കത്തെച്ചല്ലുംതോ എം അതു മുരഞ്ഞിലേയ്ക്ക് ചാടിപ്പോകയും പിന്നൊയും അടക്കത്തു വരികയുംചെയ്യുംകൊണ്ട് ശ്രീരാമനെന്നാത്രുമത്തികൾനിന്നും കരെ മുരഞ്ഞെയ്ക്ക് ആകഷിച്ചു. പിടിക്കിട്ടാൻ പ്രധാസമാണെന്ന സ്വർക്കണ്ണപ്പോരും ശ്രീരാമൻ ഒരു ബാണം പ്രയോഗിച്ചു. അസ്യ മേരായുടനെ മാനിച്ചൻ ത്രണിയിൽ പതിച്ചുവെക്കിലും പിന്നൊയും ഒരു കൈക്കപടമാണ്. പ്രയോഗിച്ചതു. സ്വപ്നപ്രാബല്യമായും മരണസമയത്തും മാറന്നതല്ലോ. “അഥവാ ലക്ഷ്മണ! അഥവാ സീതേ! എന്നെ ഇതാ രാക്ഷസൻ കൊല്ലുനു. നി അദി വന്നൊന്നു രക്ഷിയ്ക്കണമേ!” എന്ന് ശ്രീരാമൻ നില വിളിയ്ക്കുന്നതുപോലെ മാനിച്ചൻ നിലവിളിച്ചു. സീത ഇതു കേട്ട് വുസനിച്ചു് ലക്ഷ്മണനോട് ഉടനെ പോകാൻ പറ തെരു. ലക്ഷ്മണൻ ഇതു തന്നെ ജ്ഞായ്യുന്നേര നിലവിളിയല്ലെന്നും, രാക്ഷസമായെട എന്നേതാ വ്യാജമാണെന്നും, വുസനി യേയ്ക്കാ ഏന്നുമരാം പറഞ്ഞിട്ടു് സീതയ്ക്ക് സമമതമായില്ല. ലക്ഷ്മണൻ പോകാൻ ഭാവമില്ലെന്ന് കണ്ണപ്പോരും, സീത അത്രാവ്യഞ്ജിതായ ചില പദ്ധതികൾക്കു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ലക്ഷ്മണൻ ചെവിയുംപൊത്തിക്കൊണ്ട് ഉടനെന്നതെന്ന അവിഭാഗനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. “രണ്യാനേപാഷണദക്ഷ നാ”യ ദശകംധരൻ തന്നെയ്ക്ക് നല്ലവധിസരം കിട്ടിയെന്നു് കണ്ണഡയുടനെ “സ് പ്രഥമംബന്നയകമണ്ണയ്ക്ക്”വായ ഒരു തിക്കു വിന്നേരു വേഷം കൈയ്ക്കാണ്ട് ആത്രുമത്തികൾ പ്രത്യുക്ഷനായി. സീതയാക്കട്ട, തിക്കുവിനെ വഴിപോലെ പുഞ്ചിച്ചു് സഖാരിച്ചിയത്തി കശലപലപ്പറ്റിഞ്ഞാം ചെയ്തു. ഇതേമാം ആരാണെന്നാറിന്നതാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള സീതയുടെ ചോദ്യത്തിനിന്ന് തിക്കുവിഞ്ഞിനെയാണ് ഉത്തരം പറഞ്ഞതു.

“പെൻപ്പു പ്രത്യന്ധനാം രാക്ഷസരാജാവുണ്ടാൻ
തെന്തലോക്കുത്തിങ്കലെന്ന ധാരിയാഭതയുള്ള
നിമ്മലെ കാമപരിത്പ്ലനായ് ചമൽതൃശ്വരാൻ
നിന്മുലമത്തിന്നീപോരണംമയാസാകം.”

ഇപ്പുകാരം തന്റെ വാസ്തവത്തെ തുറന്നപറഞ്ഞ റാ-
വണൻ ദിക്ഷാനുപദയരിച്ചുതെന്തിനാജീവനം വ്യക്തമാക്കാനി
ല്ല. രാമലക്ഷ്മിന്നും വന്നുകഴഞ്ചിയെമെന്നുള്ള ശജക്കാ
ഗണാമഹരാജായിരിയ്ക്കും. സന്റാസിയെന്ന് വിച്ചാരിച്ചി
രാജാധാരം അതിന്റെ വിപരിത്വത്തിയായ രാക്ഷസനാജീ
വനം തന്നെ കാമിച്ചു് വനിരിയ്ക്കുന്നാണും കേട്ടപ്പുണ്ടാ
സീതയുടെ. ചിത്രവും തിയ്യു് പെട്ടെന്നാൽ മാറ്റം സം
ഭവിച്ചു്. ഒക്കിബുദ്ധിമാനാദിക്കളുടെ സ്ഥാനങ്ങൾു് ആക്ഷേ
പദികാപദാദി കടന്നുകൂടി. ഭയം, കോപം, മാസ്യം എന്നീ
വികാരങ്ങളാൽ പ്രേരിതയായിട്ടു് സീത ഇണ്ടിനെ പറഞ്ഞു.

“തീണ്ടാൻകൊതിയ്ക്കുന്ന യാജ്ഞാല്പൂ
നീ രാമപ്രിയകാർത്തയെ
കത്തുംതീക്കണ്ടവസ്തുതിൽ
കെംണ്ടപോർക്കാൻകൊതിപ്പുന്നീ.”

ഈതു് സാമ്പൂണം സാമ്പംതവനം. നിന്മക്ക് ആപത്തു് സമീപിച്ചു്

“രാമബാജാഘരകൊണ്ടു മാറിടംവിളിപ്പന്നീ
ഭ്രമിയിൽവിഴുന്നുള്ളകാരനുമിത്രനും.”

രാവണൻ കോപാന്യനായിട്ടു് തന്റെ സാക്ഷാത്കരിപ്പം യ
രിച്ചു് സീതചെയ്യുടുത്തു് തേരിൽവച്ചുംകൊണ്ടു് തേങ്കണ്ടു
യും തിരിച്ചു്

“മാലാംകരവോസ്മുലമയിംപലവലുമേണ,
ദേവാലയാദിവനിരസ്തുജനാദിഷ്ഠി ക്കും.”

ஸமீபத்திற்கு தாமஸித்தியன் ஜகாயு ஸிதயுடை வி
லாபங்கேஷ் பரநொட்டி. “அறுராளர் என்ற ஸபாமி
யுடை பதியேயூடு கட்டங்கொள்க் போகுநா கதிர்கள்? னிலூ;
நிலூ; நினை ஏந்து அறுதயத்திலூடு விடுயக்குதிலூ.”
என்ப பரததூங்கொள்க் குவளைந்த நேரை யுலும் நுட
ஞ். பக்ஷிராஜன் ராவளைந்த தெரிநை செபாடிலெட்டுத்தி
அறயாலைத்தன்ற நவநிலைக்குக்கொள்க் குவலெட்டு. ஒட
விற்க ராவளைந்த நெர்க் காலைத்துறை ஜகாயுவின்ற பக்ஷ
ண்ணு ரளங்க சேஷ்டித்துக்குலத்து. ஜகாயு முத்துபாயாய்க்கு
நேரியிற்கு பதித்து. ஞீராமனைக்கொள்க் காலைத்துறை பரதத
ஸ்தூதை மரியூதிலைப்புன் ஸித கண் அநங்குமாவு நல்லி.
ராவளைந்த உடன்தனை மரைநாடு தெரிக்குதயனி ஸிதயேயூடு
கொள்க் காலைத்துறையேயிலை. போகுநாவழியூடு ழஞ்சு-
குபவ்தத்தின்ற முகலூிற்கு பனுவாநாரங்கால் ஹரியூடுநாது
கொள்க் காலைத்துறை அதுமேளாண்ணு மியூவயூடு உத்தரியத்திற்கு
பொதித்துறை ஹவ தெர்தாவுக் காலைந்த ஹடயாக்கடு என்ப
பூத்தித்துக்கொள்க் கிழுபோசுத்தியூடு ராவளைந்த காலைத்துறை
கூடு. ராவளைந்த லக்ஷ்மியிற்கு எடுத்தியயுடனை ஸிதயை
தன்று உத்தாந்தியிற்கு கூடு ரின்ஶைப்புக்குத்தின்ற சுவத்திற்கு
ஹாத்தி; ராக்ஷஸங்குமிக்குலை காவலுமாச்சி. ஹவிடெ, “விஷ
வழிக்குலாகு பறிதயாய மஹைஷயினைபோலெ” ஸிதை
தாவேவி ஸமிதிசெய்து.

ஞீராமன் தூதிசுகிறுமானந்தரம் புள்ளிரைலயிலே
யூடு மக்குப்போன. வாய்வழியூடு லக்ஷ்மை விஷயை-
நாயிக்கு வாய்ந்துகொள்க் குவதைன் ஸிதயை தனித்தியூடு ப-
ள்ளிரைலயிற்கு அதுக்கியும்வது போனாதைன் போதித்து.
லக்ஷ்மைந் தூதிராய ஸஂநிவைக்கூடு கையூடு அரிவித்து.

പിന്നെ ഇത്തവണങ്കുടി പണ്ട് ശാലയിലേയും അതിവേഗം നടന്നു. പലവിധിക്കയും ദേവും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായി. പണ്ട് ശാലയ്ക്കുത്തുവന്നാണോ ഈവ വല്ലിച്ചുവന്നു. ദിശകന്ന അഴികും കുണ്ടക്കുടഞ്ചെറി. എന്നെന്നു തരങ്ങൾക്കും ശ്രീരാമൻ തീർപ്പാക്കി.

“സിതയില്ലാത്തതായ്ക്കാഡാം,
പണ്ട് ശാലയുമ്പോഴുണ്ടാണി;
ഹേമന്തലകളിപ്പായേട്ടു,
താമരപ്പായ്ക്കപ്പാലവേ.”

പ്രകൃത്യാ ശാന്തി, ഗംഭീരാശയനും, സമചിത്തനും മുന്നും പല അവസരങ്ങളിലും അംഗീകാരാനുബന്ധത്തിൽ പ്രദർശിച്ചയാളിം ആര്യ ശ്രീരാമൻ ഇം സന്ദർഭത്തിൽ കേവലം അജ്ഞാനമാരെപ്പാലെ വ്യസനിയ്ക്കുയും വിലചിയ്ക്കുമാണ് ചെയ്യുതു്. എത്രത്തെന്ന ഡിന്റും ഗംഭീരാന്തരം ആര്യിക്കുന്ന നാലും പ്രിയജനങ്ങളിടെ വിശ്യാർത്ഥത്തിൽ ഭിഖിയ്ക്കാത്തവർ ആരാഗണ്ണു്? “ലോകാന്തരകമിതാചസമസ്യം” ഹജ്ജിനെയുള്ള അവസ്ഥകളിൽ ഭിഖിയ്ക്കുന്നതു് കേവലം ചപലതയാണെന്നും ഗണിയ്ക്കാൻ പാടില്ല. സുവവും ഭിഖിവവും ജീവിതപബ്ലതിയുടെ ഓന്നാജിലൂടൊരു ഘട്ടംമല്ലാണു്. അംഗവയിൽ രണ്ടിലുംകുടി താരിയ്ക്കാത്ത മനസ്യം ജീവിതരഹസ്യത്തെ ഗമിയ്ക്കാനോ, ആത്മജ്ഞാനത്തെ ലഭിയ്ക്കാനോ കഴിയുന്നതല്ല. മനസ്യം ജീവനത്തിന്റെ ഒരു വശമായതും അറിയുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ സുക്ഷ്മഗഹണം ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലല്ലോ. മനസ്യം തതിൽ അംഗവിജ്ഞാനങ്ങളായ പല പ്രദേശങ്ങളും ഭിഖിവം നമേം നമേം തുറന്നകാണിയ്ക്കുന്നു. ഹജ്ജിനെയുള്ള സത്തം ലജ്ജാളി നല്ലുന്നു ഒരു വസ്തുവിനെ ആരങ്കിലുംപേക്ഷിയ്ക്കുമോ? അതിനായി ശ്രീരാമന്റെ ഭിഖിവം അസ്ഥാനത്തിലായി

അനംവന്ന് പറയാൻ പാടില്ല. മൻസൃജനം സ്വീകരിച്ച പ്രോഡതന്നെ അഭിനന്ദന സഹജന്മായ ഭിഖാദത്തും സ്വീകരിച്ചേരിക്കുവാല്ലോ. രാജുന്നാളുട്ടിനും വനവാസത്തിനും ഇടവന്നപ്പോൾ സമർപ്പിതന്നുണ്ടിങ്ങനു അരീരാമൻ ഇപ്പോൾ ആ അവസ്ഥയെ വിച്ഛേണിച്ചുതെന്നാണെന്ന് സംശയിച്ചുക്കൊം. എന്നാൽ, തന്റെ പിതാവിന്റെ സ്ത്രുപരി പാലനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള സ്ഥിരനിഷ്ടയുള്ളൂം തങ്കംബുദ്ധമായ ഭിഖാദത്തിനും എക്കാലത്തും തന്റെ മനസ്സിൽ സഹിവാസം അഭിവാദിയുള്ളതുകൊല്ലായിരുന്നു. കത്തുകുമ്മ തതിന് എക്കാധിപത്യം നല്കുംണ്ടാണെന്നോ. എന്നാൽ, ഇവിടെ ഭിഖാദതന്നെ തുത്യമായിരിയ്ക്കുയും പരമോദ്ദേശി ലിയ്ക്കും അഭികുലമായിരിയ്ക്കുയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതിനെ ശിയ്യുംതുകൊല്ലായിരുന്നു. “ആപത്തും മധുരഹവഞ്ചേരിംഗുട്ടുകുടിയതാണെന്ന്”നും മഹാനായ ഷേഷണ്ടീയർത്തനെ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു.

പാണ്ഡവയിൽ സ്വീതയെ കാണാഴിക്കിമിത്തനും രാജാലക്ഷ്മാനാർ അനേപാശനാതമും പുരപ്പേട്ടു. കരിച്ചുകൂടി ചെന്നപ്പോൾ ഉടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു രമഞ്ഞിന്റെ നാശം സ്ഥാം ഇവർ കണ്ടു. കരിച്ചുകൂടി നടന്നപ്പോൾ ഒരു മഹാസത്പം ഭ്രമിക്കിയും കിടക്കുന്നതായി കാണപ്പേട്ടു. ഇതും ഒരു രാക്ഷസനും ദിവ്യാശിരിയുംബന്നുമുണ്ടും അവനെ നിറുച്ചിയുംബന്നും രാഘവൻ ലക്ഷ്മാനാട്ടുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആസത്പം ദിനസ്പരഞ്ഞിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

“ജയിയ്യുരാമചന്ദ്ര!നിന്ന്
പിത്രപ്രസാദിപക്ഷിത്താൻ;
തവപ്രിയെചതിച്ചക്ക്
കൊണ്ടുപോയിരാവെന്ന്.”

ഈതുയും കേട്ടപ്പോരം, ഈതു് തന്റെ പിതാവിന്റെ വിത്രപ്പുമിതുമായജകായുബാബന്നാം ശ്രീരാമന്മനസ്സിലായി. അട്ടത്തുചെന്നോ ലുനപക്ഷനായ ജടായു ചിഞ്ച തുണക്കെക്കു കുറഞ്ഞു തുവി അത്രപൊഴിപ്പിച്ചു് വർഷം ചാന്ദം ഒക്കെയും ചോദിച്ചുവിന്നു. ശ്രീരാമസന്നിധിയിൽവച്ചുതന്നു ജടായു മരണം പ്രാപിയ്യും രേഖക്രമിക്കുകളും രാമപക്ഷജനങ്ങൾക്കു മാർത്തനനു ചെയ്യും ചെയ്തു. ദശാമനാം ലഭിയ്യുംതു ഭാഗ്യം തന്റെ സ്നേഹിതനു പക്ഷിജാജിനോ കിട്ടിയതത്തു തംതനനു. ഈവർ പിന്നുയാ സ്വിത്തൈ തിഃപത്രു എന്നപ്പെട്ടു. ഏറ്റവും പോകുന്നതിനുംനും വേരുടെ മഹാസ്തപദ്ധതി കണ്ണിലെത്തി. ഒരു സത്പത്രിനോ കഴുത്തും തലയും ഇല്ലായിരുന്നു. വക്രം ഉദരത്തിൽതന്നെയാണോ സ്ഥാപിയ്യുപ്പട്ടിജ നന്നായും. കൈകൾ രണ്ടും അതിഃ ഭിംബിംബിക്കായിരുന്നു. പക്ഷിജാ ദിക്കൾ നേരംതനനു ഇല്ലായിരുന്നു. രാമപക്ഷജനമാർക്കു മുൻനു ഭജമല്ലുത്തിക്കൽ അക്കപ്പെട്ടു. ഇയ്യാരം “അക്കാ ഗതസ്തപ്പുത്തി”യായിരുന്നതിനാൽ കൈയ്യുംതു താനു വന്നുചേരുന്നു രാമപക്ഷജനമാരെ പിടിച്ചു് വിഴ്ഞ്ഞാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോരം അംഗർ ഇവന്റെ വാരോ കരഞ്ഞും ചേരു ദിച്ചുകളിത്തു. ഒരു സത്പാദൻ കമ്പാഡിനു പോരായ ഒരു രാക്ഷസനായിരുന്നു. കൈകൾ മുറിച്ചുവർക്കു ഇന്നാരാബന്നനോ മനസ്സിലായപ്പോരം കമ്പന്നു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. താന്ത്രജീ ഗഡബന്ധനയിൽനിന്നും, അച്ചുവക്രതനനു മഹിഷി ദാഹപരമിച്ചതിനാൽ അജ്ഞഹം കോപിച്ചു് നീഡൈ ഒരു രാക്ഷസനായിപ്പോക്കരട എന്നോ ശ്രീപിച്ചുവെന്നും, പിന്നിട്ട് പ്രാത്മിച്ചതിനാൽ ശ്രീരാമദർശനം ലഭിയ്യുംപോരം മോക്ഷം സിലവിയ്ക്കുമെന്നോ അനന്തരമഹിയ്യും ചെയ്തുവെന്നും, ഒരിഡിവസം മേഖലയുംതന്റെ ഒന്നരെ പാണത്തത്തിയതിനാൽ

അംഗലുടെ വാദ്ധിക്കാനുള്ള ശിരചേദദനംവെയ്യുവെന്നംബോധി തന്റെ പുർഖവിത്തം അരീരാമനോട് കമ്പന്യൻ പറത്തു. അരീരാമാണിക്കിൽ ഇവൻറെ അപേക്ഷപ്രകാരം ദേഹം ഭവിപ്പിച്ചപ്പോൾ കമ്പന്യൻ മോക്ഷം ലഭിച്ചു. അനന്തരം ഇവർ ഇങ്ങവൽ പിന്നയും നടന്ന് പന്വാസരസ്സിന്റെ പടി ഞഠാറെ തീരുത്തുള്ള ശൈവത്തുംതിൽ ചെന്നാചേര്ന്ന് ശൈവരിയുടെ പുജയും സല്ലാരവും സ്ഥീകരിച്ചുണ്ടെങ്കിലും സിതാവത്തുമാനാണെങ്കിൽ ഒരുപ്പോളും അവക്കോടുചേഡിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ശൈവൻിയാകട്ടെ, താൻ പ്രതിക്കൂദിച്ചിരുന്ന അരീരാമസന്ദർഭം ലഭിച്ചയുടെനു അശ്വിനിപ്രവേശംവെയ്യും മക്കി സന്വാദിച്ചു.

“കൈതവത്തുലപ്പുസാമിക്കിലിനാവക്കെന്നി-
ല്ലെന്നിടംമുക്കതിനിവജാതികൾക്കെന്നാകിലും.”

ശൈവത്തുംതിങ്കാനിനം രാമലക്ഷ്മിന്നാർ കരിച്ചുള്ള പോയദ്ദൃപ്പം “ബോകമനോഹരം” എന്ന പന്വാസരസ്സം കണ്ണട് വിസ്താരപുണ്ണിക്കുരീരാമൻ ലക്ഷ്മിനോട് ഇങ്ങിനെപ്പറത്തു.

ഓസ്തമിചത്ര! പവഞ്ഞോക്കിപ്പു,
വൈവൃത്യത്തെളിനിക്കമായ
പത്രമാല്ലെല്ലംവിരിത്തൊത്തു
നാനാവുക്ക്ഷണംചേര്ന്നതായ്.

പ്രതിയുടെ കൈളിരംഗമായ ഇതു സ്ഥലത്തെ കാഴ്ച വളരെ മനോഹരമായിരുന്നു. ഉന്നതങ്ങളായ ശാഖികൾ, പല്ലവക്കണ്ണമങ്ങളാട്ടുക്കുടിയ ലതാപടലികൾ, വിവിധങ്ങളായ പക്ഷിക്കുളാഭികൾ, പരന്ന ശിലാലഘണ്ടി, രമ്പങ്ങളായശാഖപലങ്ങൾ, തണ്ടരത്തുകളുംതും കാരഡുകൾ എന്നവേണ്ടി

മറന്നേക വസ്തുകൾക്കാണ് ഈ പ്രദേശം എററാവും ശ്രൂ ചിത്രിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇവയെക്കയും ശ്രീരാമൻറെ വി യോഗഭൂവതെ നേരുട്ടി ഉജ്ജപലിപ്പിച്ചെത്തയുള്ളൂ.

“അങ്ങോടിങ്ങാട്ടുണ്ട്,-വിപിന്തുവിത്തും,
വിഷാദംകലന്മം,-തുംഗാതംകംവള്ളും,”

രാമലക്ഷ്മണമാർ പിന്നെയും നടന്ന് ആളുമുകാചല തിന്റെ സമീപത്തിൽ ചെന്നെത്തി. ഈ പദ്ധതം ഇ ഫ്ലോറ ചില വാനരമാരുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്നു. കമാരമാരെ അല്ലെന്നു കണ്ണപ്പോൾ ഇവരിൽ ചിലക്ക് ചില സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായി. തന്റെ ശത്രുവായിരിയ്ക്കുന്ന ബാലിയുടെ ദ്രുതഗന്ധിമിത്തം തന്നെ കൊല്ലുന്നതിനായി വരുന്നാവരല്ലെങ്കിൽ ഇവൻ? എന്ന് സുഗ്രീവൻ സംശയിച്ചു. ദേഹം സദാ ക്രൂരകർമ്മക്ക് ഇടയാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ, ഇവിടെ ഇപ്പുകാരമുള്ള നാശങ്ങളുംകൊന്നിനും അവകാശം ഇല്ലാക്കിത്തുണ്ട്. എത്രയാഥാലും ഇവൻ ആരുരാഖന നും അനേപഷിച്ചിരിയേണ്ടതു് അതുവാഹനുമായിരുന്നു. ആതു കൊണ്ടു് സുഗ്രീവൻ തന്റെ വിശ്വസ്ത മന്ത്രിയായ മനമാനെവിളിച്ചു് ഇവരുടെ അടക്കാലേയ്ക്കു് പറത്തെത്തയച്ചു്. ഒരുക്കളില്ലാത്തപക്ഷം ക്രൂരിക്കൊണ്ടിരോയ്ക്കുന്നതിനും നിന്നോ ഗിച്ചു്. ശ്രീരാമൻു് അപ്പുതിക്കുന്നിതമായ ഒരു സഹായം ലഭിയ്ക്കുന്നതിനും അവസരം അടഞ്ഞു. കൈവേച്ച കണ്ണല്ലോ തെ ഇന്നാപ്രകാരമെന്നാക്കിം അറിഞ്ഞുകൂട്ടുകയുണ്ടോ. അടുത്ത ഓവിയംകുട്ടി മനസ്സുഭൂഷിയ്ക്കു്, അമ്പവം, മനസ്സുബുദ്ധിയ്ക്കു് അഗ്രാഹരമായിട്ടുണ്ടുണ്ടോ. മനമാൻ ഒരു പട്ടഞ്ചുപംഡിച്ചു് ഇവരുടെ സമീപത്തെന്തി സകല വത്രമാനങ്ങളും ചോബിച്ചു് മനസ്സിലാക്കി. ഇവരെ സുഗ്രീവൻറെ ബന്ധുവാക്കാൻ .താമസിച്ചുകൂടാ എന്നു് കയറി രണ്ടുഫ

രേഖം തന്റെ തോട്ടിൽ കയററി സുഗ്രീവന്റെ സമിപത്തിവന്ന് സന്ധിക്കിയാം ഇപ്പുകാാം അറിവിച്ച്.

“ഹൃഗ്രാകളുക്കന്നിഡിപ്പില്ലരന്നുനാ,
ഭാഗ്യമഹദാ ദാശ്വരോത്താളമെത്തുയം”

രാമലക്ഷ്മാനമാരേയും സുഗ്രീവനേയും അങ്ഗൂഢ്യം പരിചയപ്പെട്ടതിയതിന്റെ ശേഷം ഇവർത്തമിൽ അബിസാക്കിയായി ഒരു സാമ്പ്രദായം ചെയ്തു. സുഗ്രീവൻ ഇപ്പുകാരം ഒരു മന്ത്രിയെ ലഭിച്ചതും വലിയ ഭാഗ്യംതന്നെ. രാജാവിന്റെ ഫിത്തെത്ത അറിവിന്റു് പ്രസ്തുതിയുള്ളൂന്ന മന്ത്രിയാണ് ഉചിതജ്ഞന്. ഇതു് മഹാമാന്റെ സാമത്ര്യത്തിന്റെയും സ്വാമിക്കേതിയുടെയും ആളുമായ ദ്രോജാന്തരം മാത്രമാണ് പറയുന്നതിനിരിയ്ക്കുന്ന. ‘സുഗ്രീവസവ്യം’ അരീരാമൻ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സംഭവമാണെന്ന് പിന്നിട്ട് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇവർത്തമിൽ ചെയ്ത ഉടൻവടിയുടെ തല്ലിയും അരീരാമൻ ബാലിയെ നിറുച്ചിച്ചു് സുഗ്രീവൻ രാജ്യാന്തരംമെന്നും സുഗ്രീവൻ സീതയുടെ വാസസ്ഥലം അനേപശിച്ചുറിഞ്ഞു് ശത്രുനിറുവാതിനു് വേണ്ട സഹായംചെയ്തുകൊട്ടുക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു. ബാലി മഹാബലവാനായിരുന്നു. രാവണന്റെതന്നെ അയാളിടെ വാലിൽ കെട്ടപ്പെട്ടു് വളരേക്കാലം കിടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, അരീരാമൻ ബാലിയോടു് സഖ്യംചെയ്യാതെ സുഗ്രീവന്മായിട്ടാണ് സവ്യംചെയ്തു്. ഇതിനു കാരണം, ബാലി അധികം നായിരുന്നതിനാൽ അയാളെ തന്റെ ബന്ധുവായി സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതിനു് അരീരാമൻ സമമതമില്ലായിരുന്നു. സഹായിക്കേണ്ടിട്ടും ബലഹീനമാരെയാണെല്ലോ. അരീരാമൻ ബാലിയെ നിറുച്ചിപ്പാൻ കഴിയുമെന്ന എന്നു് സുഗ്രീവൻ അല്ലെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഭാഗ്യിയുടെ മറ്റുകം

തന്റെ പെയ്യവിരൽക്കാണ്ട് തോണ്ടി വളരെല്ലറ എറിക
യും സപ്പുസാലങ്ങൾ കുറ അന്തുംകൊണ്ട് വണ്ണിയ്ക്കും
ചെയ്യപ്പോൾ സുതീവൻ സമാധാനം ഉണ്ടായി. പിന്നീ
ട് ശ്രീരാമന്റെ ആജ്ഞയന്നസരിച്ച് സുതീവൻ കിഴുണ്ണ
യുടെ പുരദ്വാരത്തിൽ ചെന്നാറിന് ബാലിയെ യുലത്തി
നവിച്ചിച്ച. ബാലി ഇതുകേട്ട് കോപിച്ചുവന്ന് അധാരമായി
ട് യുലുംചെയ്ത് തോപ്പിച്ചുവച്ച് മടങ്ങിപ്പോയി.

അന്ന് ശ്രീരാമനിൽനിന്നും ഒരു സമായവും ലഭി
യ്ക്കാണത്തുകൊണ്ട് സുതീവൻ വളരെ പരിവേപ്പപ്പെട്ട്.
യുലുമല്ലത്തിൽ ബാലിസുതീവന്മാരെ തിരിച്ചറിവാൻ
കഴിഞ്ഞത്തുകൊണ്ടായിരുന്ന അന്ന് ശ്രീരാമൻ യാത്രാനും
പ്രവൃത്തിയ്ക്കാതിഞ്ഞന്തു്. ഇപ്രകാരം മേലാൽ വരാതിരി
യ്ക്കാൻ വേണ്ടി സുതീവൻ ഒരു മാലയും നടക്കി പിന്നെയും
ബാലിയെ യുലത്തിന് വിളിയ്ക്കായി ആജ്ഞാപിച്ച.
സുതീവൻ പിന്നേറിവസ്വും ബാലിയെ യുലത്തിനായി
വിളിച്ച. ബാലി ഇതുകേട്ട് പിന്നെയും യുലത്തിനായിട്ട്
പുരപ്പേപ്പോൾ തന്റെ പതിയായ താരവന്ന് വളരെ
തടസ്സങ്ങൾ പറത്തു. ഇതുകൂടാതെ തനിയ്ക്ക് കിട്ടിയ
മിച്ച ശ്രദ്ധവത്തിനാണാലെപ്പറ്റിയിരുന്ന ബാലിയാട്ടപറത്തു.
എന്നാൽ, ബാലി ഇത്താനും അതു സാരമായിഗണിച്ചില്ല.
സുതീവന്മായി തലേഖിവസ്തുങ്കായ യുലങ്ങതക്കാഡാണ് അ
തിണ്യംകരമായ ഒരു മുഴ്ചിയുലം ഉണ്ടായി. സുതീവൻ
എററവും അവരുന്നായിത്തീന്റെ എന്നകണ്ടപ്പോൾ ഒരു
റൂക്ഷ്യത്തിന്റെ മറവിൽ നിന്നിരുന്ന ശ്രീരാമൻ ഇന്തി താമ
സിച്ചാൽ തരക്കേടാണെന്ന് വിചാരിച്ച് രംഗും ബാലിയുടെ
മാനിൽ പ്രയോഗിച്ച. അന്തും എററയടക്ക ബാലി ഭ്രമി
യിൽ മോഹിച്ചവിനും. മോഹംതീന്റെ കഴുതുന്നു് ദേഹം

കിയപ്പോൾ, സലക്ഷ്മനനായം, ചീരവസനനായം, ചാപ തുണിരാഡികർഡിയരിച്ചും ഇരിയ്ക്കന ശ്രീരാമനെ മുഖിക്കണ്ട്. ബാലി കോപപ്രോക്കാദികളോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

“പ്രാജേന്ദ്രാധ്യമ്മത്തയുംകൈകൈണ്ട
രാജയമ്മത്തവെടീശ്വത്തെനിങ്ങിനെ?
വീരധമ്മനിശപിച്ചുകീത്തിക്കൈകീൽ
നേരപോഡത്തയിയ്ക്കണമേവനം.”

“യുദ്ധകമ്മണ്ഡലസിലുള്ളുണ്ടെന്നു
ബാലഭരാഷ്മഗരമയ്ക്കിരെനു?
മത്തവാരണാഗാമിന്റെസിതയിൽ
ചിത്തമുന്നത്തമായിട്ടോ—”?

ബാലിയുടെ ഏവംവിധാജിലൂടെ പഞ്ചവാക്കകൾ കേട്ടിട്ടും ശ്രീരാമൻ അയാളുടെ അധികാരംപുറത്തിക്കളേപറി അല്ലെങ്കിലും പ്രസ്താവിച്ചുവച്ചു ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞു:—

“മത്രാദന്തിക്കിനടക്കനാവക്കെള
ശൈത്യമേറുംപുംഗാർന്നിനുഹിച്ചുമു,
ധർമ്മസ്ഥിതിവത്തുംധരണീതലെ
നിർമ്മലാത്മാ—നീ നിങ്ങപിക്കമാനസു.”

“നീ നിത്യധർമ്മംകൈവിട്ടു
വത്സിപ്പുംഭാതുംബന്തുയിൽ;
അതിനാൽധർമ്മഹതിന്നീ
കാമവുത്തന്നുപുവംഗമാ.”

ഇപ്പുകാരുളി ശ്രീരാമൻറെ വാക്കകൾ കേട്ടും, ബാലി വിത്രുലുചിത്തനായിശ്രൂവിച്ചും, ശ്രീരാമനെ വദിച്ചുവുതിച്ചും, തന്റെ മാറിയനിന്നും അസ്യം ഉംഗി തന്നെ അസ്യംമിക്ക

ബാമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ശ്രീരാമൻ അപുകാരം ചെയ്തു. ബാലി, “മാനവവിരുദ്ധവാംബുജവും പാത്രം,” വാനരങ്ങൾക്കു ഉപേക്ഷിച്ചു. താരം റം വർത്തമാനം കേടുയുടെനു പുറപ്പെട്ടു വൻ്ന് തെന്തു ദേഹം തൊണ്ടിനിൽനിന്നും മുതശ്ശേരിയിൽ കിടക്കുന്ന ദിയ്ക്കിൽ എത്തി വിലാപം തുടങ്ങി. എന്നാൽ, ശ്രീരാമൻ ഒരു നീഥായും ഉപഭേദഗ്രൂപമായും തുള്ളുകൂട്ടുകൂട്ടു വാക്കുകേട്ട് താരയും ഒരു വിധം സമാധാനപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ബാലിയുടെ സംസ്കാര മാദിരായിട്ടുള്ള സകല കർമ്മങ്ങളിലും യടാവിധി ചെയ്തി നേരംഭേദം സുഗ്രീവൻ ശ്രീരാമൻ സന്നിധിയിൽ വന്ന് സപാമിതനെ രാജും രക്ഷിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ, സുഗ്രീവൻ തന്നെ ഘൃഷ്ണസപാതയുടുത്തോടുകൂടി രാജും ഭരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അനേകം ആര്ജ്ജനാഹിച്ചു. ശ്രീരാമൻ താൻ നഗരത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതു സത്യത്തെ ലംഘിയ്ക്കുന്നപാടില്ലാതിന്നന്നതിനാൽ ലക്ഷ്മണനേരുടീ പറഞ്ഞയും സുഗ്രീവനെ രാജാവായ്ക്കും അംഗദനെ യുദ്ധരാജാവായും അഭിഷേകം കഴിപ്പിച്ചു. ശ്രീരാമലക്ഷ്മണനാർവ്വം വശകാലം കഴിയുന്നതുവരെ പ്രവർഷണ പവർത്തനിന്നും മുകളിൽ ഒരു മുഹമ്മദിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. വശം കഴിഞ്ഞതാ മുടക്കെന നീതാനോപചാരത്തിനുവേണ്ട ഏപ്പും ഏകരം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് സുഗ്രീവനോട് ശട്ടംകൈട്ടിയിരുന്നു. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ ലക്ഷ്മണനും അപേക്ഷപുകാരം ശ്രീരാമൻ അനേകത്തിനും മുക്കിമാറ്റാപഭേദം ചെയ്തു. ഇപ്പുകാരം തന്നും സമയത്തെ പരത്തുന്നപുരമായവിയത്തിൽ അനേകം നയിച്ചു.

ബാലിവധിയുടെക്കരിച്ചു പല സംശയങ്ങളിലും ചിലപ്പെടുത്താതെക്കൊം. ബാലി ശ്രീരാമൻ ഒരുവള്ളായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അനേകമാത്രത്തിൽ ഭക്തിയുള്ളൂടെ രൊളം ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കേണ്ട ബാലിവധി നീതികരിയ്ക്കുന്നതു

ക്കൊന്തോ? അടമവാ, അതു്, നീതികരിയ്ക്കുത്തക്കത്തനു് വിചാരിയ്ക്കുന്നപക്ഷവും, ഒഴിവിൽക്കിനു് അസും പ്രഭ്യാഗിച്ചുവധിച്ചതു് എങ്ങിനെ നീതികരിയ്ക്കും? ഇപ്രകാരം സംശയം തോന്നുന്നതു് സാധാരണയാണോ. ഇവിടെ നാം അതല്ലെന്നു യിംഗൾമിയ്ക്കുന്നതു് എന്തെന്നവ്യാത മഹാന്മാരകദേശം ദിവ്യമാരകദേശം, ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും, പ്രവൃത്തികളേയും നാഡിടെറാ സ്ഥിബ്രഹ്മിയായതോതുക്കാണോ അളക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതു് സാഹസമാണുന്നാണോ. മനസ്സുബുദ്ധി പരിമിതമാണോ. അതിന്റെപ്പും അതിയാളിയ്ക്കു് അതിയം കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടണ്ടല്ലോ. ബാലിവധനത്തിന്റെ പ്രധാനകാരനം ദന്തു് പരഞ്ഞതിട്ടണ്ടല്ലോ. ബാലി അധികാരിയ്ക്കുന്നാണോ. ധർമ്മത്തെ പാലിയ്ക്കുന്നതിനാണോ ശ്രീരാമൻ ലോകസഖാരം ചവയ്ക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ ബാലിവധനം തന്റെ കത്തവുകർഷ്ണത്തിൽ ഉംപ്പേട്ട ഒരു പ്രവൃത്തിമാത്രമാണോ. കത്തവുകർഷ്ണത്തിൽ നിശ്ചയിച്ച രഹിതം മാർത്തിൽ പ്രതിബുദ്ധത്തിനു് സ്ഥാനമില്ല. തുതുനിശ്ചയ്ക്കു് മറ്റൊക്കെ സകല വിചാരജ്ഞങ്ങളും വഴിമാറിക്കൊട്ടുതേതതിൽ. ഒരു സ്ഥിതിയ്ക്കു് ബാലിവധനത്തിൽ എന്നാണോ അസാംഗത്യം. എന്നാൽ, ഒഴിവിൽ നിന്നുവേണ്ടുമായ വധിയ്ക്കും എന്ന ഫോറിച്ചുക്കാം. ദൈവരിക്കു സദാ അല്ലതീക്ഷ്ണിതമായ കാലത്തിലും അപ്രതിക്ഷിതമായ വിധത്തിലുമാണോ മനസ്സുകൾു് സംബന്ധിക്കുന്നതു്. മനസ്സുകൾല്ലാവക്ക് ശത്രുവാരം അനുഭവമുള്ളതാണോ. ആ ശിക്ഷയുടെ ഉദ്ദീഷ്ടപ്രലം സിലിയ്ക്കുമെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം മറവിൽക്കിനു് ചുറപ്പെട്ട കാൽ മാത്രമേ സാധിയ്ക്കുക്കൂട്ടും. ഒരു തത്ത്വം മനസ്സുകൾു് മനസ്സിലുകന്നതിനു് ഇതൊരു ദ്രോജാന്തമായിട്ടു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതാണോ. ശ്രീരാമൻ ഒരാപ്പേരണം മരത്തിന്റെ മറവു് മനസ്സുബുദ്ധിയ്ക്കു് അഗ്രാഹമായ ഓചിയുമാണോ.

വഹ്സകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും നീതാനേപജ്ഞാതിന് സുഗ്രീവൻ യാത്രായ അമ്പും ചെയ്യുന്നിപ്പുന്നകണ്ഠ്, മന്ത്രി സത്തമനായ ധനാധാരം ഒരുപിബസം സപ സപാർക്കൈ വ ശ്രാംകി, ഇപ്രകാരമുള്ള ഉദാസിത നന്നാല്ലേനം, താനും ശ്രീ-രാമനമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം അദ്ദേഹം നിരവേറി തന്നിട്ടും സുഗ്രീവന്റെ ഭാഗം ഇനിയും നിരവേറിയിട്ടില്ലേനം, ഇതു ഒരവിധത്തിലും നീതിക രിയ്ക്കു, തക്കാതല്ലേനം, അതിനാൽ ഉടൻ അതിലേയ്ക്കേണ്ട യതാജ്ഞം ചെയ്യാമെന്നും അറിവിച്ചു. ഉപകാരസൂര്യാ വേണ്ടതല്ലേയോ?

“പ്രത്യുഥകാരംമറക്കനാപ്പുരാഷൻ
മതത്തിനൊക്കെമെജീവിച്ചിരിക്കിലും.”

സുഗ്രീവൻ ധനാധാരം പറത്തതു “ശരിതനൊയാണെന്നു”
ബോധിവന്നു.

“പത്ര്യംപറയുമമാത്രാണബണ്ണജിലോ
പ്രത്യീശനാപത്രമെന്തുകയില്ലല്ലോ.”

ഉടനെ നാനാഭിക്കകളിൽനിന്നും വാനരരാജൈ വയ ത്രഞ്ഞാതിന് ആളുയയ്ക്കാൻ ആരാജതാപിച്ചു. കൈപക്ഷത്തി നകം വന്നാചേരണമെന്നും അതുകഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ നിന്മ ഹിയ്ക്കനാതാണെന്നും കല്ലുനുകൈട്ടാതു. ഇതാണും “സുഗ്രീവാ ജനേ” എന്ന് പറത്തുവരുന്നതിനുള്ള കാരണം. ശ്രീരാ-മനം സുഗ്രീവന്റെ ഉദാസിനതയും അലസതയും കണ്ഠം സാമാന്യത്തിലിക്കിം കോചമുണ്ടായി. ലക്ഷ്മണനെ വിളിച്ചും ഉടനെ കിഴ്ചിസിയിലേയ്ക്കും പോകവാൻ ആരാജതാപിച്ചു. ലക്ഷ്മണൻ കോപകലുഷനായി സുഗ്രീവനെ വധിയ്ക്കുന്ന തിനായിട്ടും പുരണ്ടപുട്ട്. ശ്രീരാമൻ വിളിച്ചും ഇങ്ങിനെ പറത്തു.

“ഹന്തവുന്നല്ലെന്നുള്ളിവൻമമസവി
കിന്തു ദയപ്പെട്ടത്തീടുകനോവത്രു്”

ലക്ഷ്മണൻ കിഷ്ടിന്റെയുടെ ഗോപുരത്തുക്കൽചെന്ന് ഒരു ഞൊന്താണാലിയിട്ട്. വാനരമുഖരാക്കയും ദയന്ന് എടിത്രുട അഡി.എന്നായി,അംഗദൻറും ഹനമാനന്ത്രിചെന്ന്സാന്തപനവാ ശഭകൾ പറത്തു് അഞ്ചേമത്തെ അക്കത്തേയ്ക്ക് ശ്രൂട്ടുകൊണ്ടുപോയി. താരയും അഞ്ചേമത്തിനെ എത്തിരോടു് സുഗ്രീ വൻറെ അട്ടക്കൽ കൊണ്ടുപോയി ഒരുവിധം സമാധാന പ്പെട്ടതി. പിന്നീടു് എല്ലാവയം തൈമിച്ചു് ഗ്രീരാമനെ സദർമ്മിയ്ക്കുന്നതിനായി പറപ്പെട്ട്. അപ്പുണ്ടാക്കേതേയ്ക്ക് വാനര സെസന്നുണ്ടാക്കം പത്രാടിക്കുകളിൽനിന്നും വന്നുചേരും. ഗ്രീ-രാമദേവനെ വരിച്ചു് വാനരസെസന്നും വന്നിരിയ്ക്കുന്ന വിവരം അറിവിച്ചു്. ഓരോ സെസന്നുതേതയും അതിലേയ്ക്കുവേണ്ട നായകമാരേയും ഓരോ ദിക്കിലേയ്ക്കു് പറത്തയാളു്. തെ ക്കെടിക്കിലേയ്ക്കു് ഒരു വലിയ സെസന്നുതേതയും ഹനമാൻ, ജാംബവാൻ, അംഗദൻ മുന്നലായ നേതാക്കമാരേയും നി യോഗിച്ചു്. എല്ലാവരോടും മുപ്പത്തിവസ്തിനകംഎത്തെങ്കിൽ താണണന്നം ആജഞ്ചാപിച്ചു്. ഹനമാനെ അരികിൽവിളിച്ചു് അടയാളത്തിനായി തന്റെ പ്രേക്ഷകാന്തിയിട്ടുള്ള മോതി-രം ഗ്രീരാമൻ കൊക്കയ്ക്കിൽ കൊടുത്തു് രക്കയാളവാക്കംപറത്തു കൊടുത്തു്. ഹനമാൻ മുതൽപ്പേരു് ധാത്രപറത്തു് ദക്ഷി ണ്ണിയ്ക്കുന്നാക്കി പുറപ്പെട്ടു്. ഇവർ ഓരോരാഹം വന്നുണ്ടാക്കം ദേശങ്ങളാക്കം കടന്ന് ഒട്ടവിൽ അസ്യകാരണ്യമെന്ന വന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചു്. ഇവക്ക് ഓഹവും വിശദ്ദും സമിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാതായി വലത്തു നില്ക്കുമ്പോരം ഒരു മഹാദ്വാരം കണ്ടു. ഇതിൽ വെള്ളിമണ്ണക്കാരിയിയ്ക്കുമെന്ന് സംശയിച്ചു് ഇതിലേയ്ക്കിരണ്ടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അതിൽനിന്നും പറത്തെ

യുടെ പരമവതന പക്ഷികളുടെ ചിറകകൾ നന്നാത്തിരിയ്ക്കുന്നതുകണ്ട്, വൈഴളുണ്ടെന്നോ തീച്ചുയാക്കി, എല്ലാവഞ്ചംകുടി ശ്രദ്ധി, അസാകാരം നിറങ്ങിയന്നതുകൊണ്ട് ദയവിധി നടപ്പ്, ഒടക്കം ഒരു രജുമായ മുഖശരൂർത്ത് എത്തി. അവിടെ ഒരു യോഗിനിയെക്കണ്ട്. വിരുദ്ധം ഭാഷവും ശമിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം, വത്തമാനങ്ങൾ കൊയ്യും അന്ത്യോന്ത്യോന്തും ചോദിച്ചു് മരിപ്പിലാക്കി, “സപയംപ്രാം” യെന്ന ഒരു യോഗിനിയുടെ സഹായങ്ങളാട്ടുകുടി പൂത്രവന്നോ, പിന്നാലും തെക്കോട്ടനടന്നോ, മഹാദ്രുപ്പവർത്തനിന്റെ സംഭിപ്പത്തെത്തുതി. അവിടെ ഇതാ കാണപ്പെട്ടെന്നോ—

“മുസ്തിരംവരമാധാരംഡയംകരം
ക്ഷിണാവാരിയിൽിരംഒന്നാഹരം.”

ഇതിനെ ലാഘവിയ്ക്കുന്നകാൽത്തെപ്പുറവി വലിയ ആരു ഭോമനയുണ്ടാക്കി. സാബ്യമല്ലെന്നോ എക്കുണ്ടോ തീച്ചുയാക്കി. തിരിച്ചുചെല്ലുന്നതായാൽ സുഗ്രീവൻ നിറുഹിയ്ക്കുന്ന കാൽം നിശ്ചയമഥാണോ. അതിൽക്കേണ്ട ഇവിടെ ഉപവാസം ചെയ്യു് മരിയ്ക്കുന്നതാംബന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഇങ്ങിനെ സംശയിക്കുകല്ലാരായി എല്ലാവഞ്ചം ഈ രിയ്ക്കവോം മഹേദ്രുപ്പവർത്തനിന്റെ തുമകിൽനിന്നും ഒരു അലുങ്കേപ്പും പതുക്കേ ശ്രദ്ധി വെളിയിലേയ്ക്കുവന്നു; ചിറകകൾ രണ്ടും എത്തോ കാണുവശാൽ നീംമായിപ്പോം തിങ്ങും; അസംഖ്യം വാനരമാർ കിടക്കുന്നതുകണ്ട് സന്തോഷിച്ചു് ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞു. “എൻ്റെ ഓഗ്രം! ഇതാ ഒപ്പവം ഇതു ചിറകില്ലാതെഎന്നിയ്ക്കു് ക്ഷേണം നംകിയിരിയ്ക്കുന്നു. മുന്നേ മുന്നേ മരിയ്ക്കുന്നവരെ മുന്നേ മുന്നേ തിനു വിശദ്ധും ശമിപ്പിയ്ക്കും.” ഇതുകേട്ട് വാനരമാർത്തമനിൽ മഹപ്രകാരം

പറഞ്ഞു. “അതു പുന്നുവാനായ ജകായു ത്രീരാമദേവന്റെ
ണ്ടി യുദ്ധംചെയ്യു് രാമപാലാംബുജം പ്രാപിച്ചു. നാമിതാ
ങ്ങ പക്ഷിയ്ക്കിയായിൽനിരാൻ പോകുന്ന കുഴ്ചിം.” തന്റെ
സഹോദരൻറെ മുത്താന്തലേശം കേട്ടു്, ജിജ്ഞാനയോടെ
സഹാതി അട്ടത്തുചെന്നു്, വാന്നരമാരോട്ടു് സകല സംഗ
തികളിൽ ചോദിച്ചു് മനസ്സിലാക്കിയതുകൂടാതെ, നീതയുടെ
തല്ലാലവാസസ്ഥലത്തപ്പറി അവക്കിവേണ്ട അറിവു്
കൊടുക്കയും ചെയ്യു. ഇതുയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംപാതി
യും ചിറകകൾ വീണ്ടും ലഭിയ്ക്കുന്നു, അദ്ദേഹം അവിടെനി
ന്നും പറന്നപോകയും ചെയ്യു. വാന്നരമാർ വീണ്ടും
ആദ്ദോഹന തുടങ്ങി; ആൽക്കും നീം തീച്ചുപറയാതെ ഇരിയ്ക്കു
ന്നതുകണ്ടു് സേനാനായകനായ അംഗങ്ങൾ അഃപദരക്കു് ഇപ്പു
കാരം പറഞ്ഞു.

“അതരിപ്പോള്ളതിനേജസ്വി
കടക്കാടിക്കടന്നിട്ടും?
അതരിപ്പമസുഖിപ്പാൻ
തന്നവാക്കശരിയാക്കിട്ടും!
ഇനാവന്നിതുചാടാമെ-
നോാതുവിന്റെപ്പുവരേരെ!”

ഇതുകേട്ടു് പലയം അവരവക്കു് ചാടാൻ കഴിയുന്ന
കുറം ഇതുമാത്രമാണെന്നു് അംഗങ്ങനെ അറിവിച്ചു. ഹനമാൻ
മാത്രം നീം മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുന്നതുകണ്ടു് “പൂത്രോത്തരകാൽപ്പ
ത്രാദോഹനാചത്രം” എങ്ങാംബവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെവി
വിധവിക്രമാണെങ്കും മാറ്റം അല്ലെന്ന് വന്നിച്ചു് ഹനമാന്മൂലാതെ
ഈതിനു് ആൽക്കും സമത്തമന്മൈപ്പുണ്ടു് യുക്തിയുക്തമായി വാ
ചിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു്, സുക്ഷ്മം ആദ്ദോഹിച്ചുനോക്കിയാൽ,

“ഫേഡ്രോച്ചീക്കേരകിംകടയത
പയന്മാന്നും ഗോഷ്ഠേചു.?”

ഹന്മാൻ കാസ്ത്രതിന്റെ ഗതാവത്തെയും, തന്റെ
ചുമതലയേയും, ജാംബവാനാൽ സമുപ്പോൾവോധിതമായ
തന്റെ പ്രാഭവത്തെയും യമാക്രമം മനസ്സിലാക്കി, സമുദ്രം
ഘനത്തിനായി ദണ്ഡി, എല്ലാവരോടും അന്തരുളംവാങ്ങി,
മഹേദ്രംപവർത്തതിന്റെ മുകളിൽക്കയറി,

“മനസ്സില്ലിച്ചമഹാന്നാവൻ
മനസ്പിയുള്ള ലഘുലക്ഷ്യപുകാൻ.”

ഹന്മാൻ ഇവിടെനിന്നും കതിച്ചുപാശത്തു് ആകാശമാർഗ്ഗ്
തതിയ്ക്കുടി അതിവേഗത്തിൽ ഗമിച്ച. ഇടയ്ക്ക് മെമനാകം
നല്ലിയ അതിപ്രാംമനസ്സുകാണ്ട് സ്വീകരിച്ചും, സരസരസിം-
ഹിക മുതലായവർദ്ധുലാ നേരിട്ട് പ്രതിബന്ധജാലി മുനീകരി
ച്ചും ശ്രീരാമാദ്ധതന്റെ സന്ധ്യാരോധക്കുടി ലക്ഷ്യം ഗോപ്താ
അത്തിങ്കൽ ചെന്നാത്തി. അപ്പോൾ ഉണ്ടായ കാഴ്ച അതി
മനോഹരമായിരുന്ന.

“ഒരിവാദനനഗരമതി വിമല വിചുവസ്ഥം
ദക്ഷിണവാരിയിമലല്ല മഞ്ചാഹരം
ബൃഹിലഘവലകാസുമഭലയുതവിടപിസംകലം
വല്ലീകലാവൃത്തംപക്ഷിമുഗാന്വിതം
മനികനകമയമമരവുസ്ത്രംബുധി
മബ്ലുതിക്രംചവോപരിമാത്തി
കമലമകരംചരിതമിവതിനുചെന്നാൻപോഴി
കണ്ണിതുലക്കാനഗരംനിത്രപമം.”

ലക്ഷ്യിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ട് ഇത്തുകാൽ ആ
ശ്രൂം എടുത്തുവച്ചപ്പോൾ ഒരു തടസ്സം നേരിട്ട്. ലക്കാനഗ-
ശ്രൂം

രത്ത കാക്ഷന്നതിനായിട്ട് നിയമിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന “ലങ്ങാ-ലക്ഷ്മി” ഫനമാനെ തച്ചക്കകയും എന്ന് അധിക്കരിച്ചുമെച്ചയും. ഫനമാൻ ഒരു മട്ടിയുംതെ ലങ്ങാസ്ത്രിയെ നോഞ്ചോട്ടം താഴിച്ചു. ഇങ്ങനൊട്ടുകൂടി ലങ്ങാലക്ഷ്മി ലക്ഷയെ ഫനമാൻറെ സ്വാധിനത്തിൽ വിച്ചുവായ്ക്കുന്നും തിരോധാനുമെച്ചയും. ഫനമാൻ പലതിള്ളിലും വളരേന്നെല്ലാ തിരഞ്ഞെടുന്നിട്ടും സീതയെ കാണാൻ തരഹായില്ല. ഒരുവിൽ തന്റെ പിതാവിന്റെ സഹായം ദിമിത്തം വിഷവല്ലിക്കൂർ ചുറരപ്പെട്ട മഹദൗഷധിയെപ്പോലെ രാക്ഷസികളാൽ പരിപൂര്യതയായ സീതാഭേദവിയെ കണ്ടെത്തി. മലിനവല്ലും യരിച്ചും, അഴിന്തുകിടക്കുന്ന തലമുടികൊണ്ട് ശ്രേറെ മരഞ്ഞത്തും വിളി കുമിണി. ചുട്ടിള്ളിത്തും ആരയമുവന്നേതാട്ടം, കൂർമ്മായ ഗാത്രനേതാട്ടം “ഗ്രീരിണിയായിരിയ്ക്കുന്ന വിരഹമുട്ടം” ഹനാഫോലെ ദിംബപോരുക്കുത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ സമിതിചെയ്യുന്ന രാമപതിയെ ശ്രീരാമദ്വാരം സംശാരിച്ചും കൂതാത്മകനായി. സ്വാമിഭക്തിയോടും, കൂതുരോധാധനയോടും, കൂതുനിശ്ചയയോടും പ്രവൃത്തിയും നൈ ഭരുന്ന് എന്നെല്ലാം ഭാവംഡാം നേരിട്ടാലും അവബന്ധാക്കണിയും നിസ്സാരമായി ഭവിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിന് ഇതുംങ്ങൾ ഉന്നതമ പ്രജ്ഞാനമാണ്. മുതഞ്ഞറയോ, ഭരുന്നറയോ നിലയിൽ പ്രവൃത്തിയേണ്ടിവരുന്നവർ എല്ലാവരും റം തത്പരം ഗ്രഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതും നന്നായിരിയ്ക്കും. ഫനമാൻ ബുദ്ധിമാനാക്കിന്നതുകൊണ്ട് ശ്രീരാമൻ തന്റെ കൈക്കൂടി അംഗത്വിയകം നല്കിയതും എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ആലോച്ചയും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. താൻ കണ്ണഡയാർഡം സീതാഭേദവിയാണോ എന്ന് ആല്ലോ അല്ലോ സംശയം ഉണ്ടായെങ്കിലും താൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ചില വക്ഷണാശംഡികൊണ്ട് തന്റെ സംശയനിവത്തി വരുത്തി, അട്ടത്തുള്ള നൈ വുക്കുത്തിയും

അപ്പുന്നെങ്കം മറഞ്ഞിയാണ്. അപ്പോൾ ഒരു ദോഷയാത്ര കാണായി. ഇതു് രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻറെ ഒരു പ്രാംഭാധിക്രമം. റംധാർ സീതയുടെ സമീപത്തിവന്ന് പല തുപായങ്ങളും പ്രജയാഗിച്ചുനോക്കിട്ടു് വർക്കരിയ്ക്കുന്ന് സാധിച്ചില്ല. ദുർവിൽ കോപാന്യനായിട്ടു് വാദ്ധുന്നതു് സീത യെ വെട്ടാനായിട്ടു് ഭാവിച്ചു്. ഉടനെതന്നെ സഹയമ്പിനി യുംസൽഗ്രഹംവതിയുമായ മണ്ണേഡിരി രാവണനെപിടിച്ചുമാറി പല ഉപദേശങ്ങളും നല്ലി മടക്കി സ്വന്തമാക്കിയും കൊണ്ടുപോയി. എത്തുപരം സർപ്പമാവിൽനിന്നും വൃത്തി ചെലിയ്ക്കുന്ന സംഭക്ഷണാലിൽ സർപ്പപ്രേരണാശക്തികൊണ്ടു് അവവരെ നേർവചിയിലേയ്ക്കു് നയിയ്ക്കുന്നതാണ് ഒരു ഉത്തരാധികാരിയുടെ ധനം. മണ്ണേഡിരിയെപ്പോലെയുള്ള ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ എത്തുപരാമാത്മക ലോകജീവിതം ആത്രയോ സുവകരമായി കൂട്ടിയ്ക്കുന്നതാണ്. രാക്ഷസവം ശത്രിൽ ജനിച്ചുവെങ്കിലും മണ്ണേഡിരി സൗഖ്യാശ്രിത്യാദി സർപ്പഗ്രഹംകൊണ്ടു് മഹിളാവർഗ്ഗത്തിൽ ഏററിവും ഉയന്നനിശ്ചയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഭാര്യാപദം പ്രാപിച്ചിട്ടു് ഒരു സ്ത്രീകൾ റം വനിതാരത്നത്തിന്റെ പ്രശ്നാന്തരത്തെ അനുകരിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കും.

രാവണൻ പോയതിന്റെരേഖം സീതാദേവി പിന്നു യും വുസനിച്ചും, വിലപിച്ചും വിചാരമഹ്യായി ഇരിയ്ക്കുന്നതുകണ്ടു്, മനമാണ് വുക്ഷത്തിൽ മറഞ്ഞിരുന്നുംകൊണ്ടു് ആരിരാമവുത്താന്തം പറത്തുതുടങ്കി. സീത ഇതുകേട്ടു് എന്തൊരുക്കഷണമാത്മക മായയൈ മരുരാ ആയിരിയ്ക്കും മെന്നു് സംശയിച്ചു്. ഏകിലും, “ഒരാനന്വചേമയവ ആദിന്ന്”അഭിഭായ സീതയുടെ കണ്ണംജുംകുംജുംകുംകും റം വുത്താന്തം “പുണവിരോപണദേശജ”മായി ബൈച്ചു്. “സസ്വഹ്യസ്വസ

നെയിപ്പാൽ” നംബരയനിപുത്തിയുള്ള വിശ്വാസം ജനിപ്പിയുള്ളനാതിനമായിട്ട് ഹനമാൻ ഉടനു താഴെയിരിക്കി പ്രത്യക്ഷനായി സിതയെ വദിച്ചു “അടിയൻ ത്രീരാമദേവൻറെ മുതനാഞ്ച് മറുവിധം സംശയിയേള്ളണെ” എന്ന് അറിവിച്ചു. വിശ്വാസത്തിനായി രാമാംഗ്രഹിയും സിതയുടെ മുവിൽ സമപ്പിച്ചു. സിതാദേവി ഇതുവശമി കൈതിയോട്ടകുടി തന്റെ മുല്ലാവിൽചേരുത്. ത്രീരാമനെപ്പറ്റിയുള്ള സകല വത്രമാനങ്ങളിൽ അറിവിച്ചു ദേവിയെ സമാശപസിപ്പിച്ചതി എന്റെ ഫോഷം ചൂഡാത്ത ചും അടയാളവാക്കുവും വാഞ്ചി യാ തുപരഞ്ഞു പിരിത്തു. എന്നാൽ, ഹനമാൻ ഉടനു ലജ്ജവിട്ടുപോയില്ല. രാവണനേകുടി ഒന്ന് കണ്ണംവച്ചു പോകണമെന്ന് അഞ്ചേമും നിശ്ചയിച്ചു.

“അതിനപെത്തവഴിയിരിക്കുന്നുഡിസമിതിചിന്തചെ-
യാരാമമൊക്കപ്പോകിച്ചുതടങ്ങിനാൻ.”

ഇതിനെ നിരോധിയുള്ളനാതിനായി വന്ന ഉള്ളാനപാല കമാരേയും രാവണൻറെ ഇളയ പുത്രനായ അക്ഷക്മാര നേരും ഹനമാൻ നിറുഹിച്ചു. രാവണൻ ഇതുകേട്ട് കോ പിച്ചു തന്റെ പുത്രനായ ഇരുജിത്തിനെ വിളിച്ചു റം കപിയെ പിടിച്ചുകെട്ടി തന്റെ മുവിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന തിനാഞ്ഞാപിച്ചു. ഇരുജിയ്ക്കു അപ്രകാരം ഹനമാനെ ബന്ധിച്ചു രാവണൻറെ മുവിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. റം യാർ ആരാഞ്ഞനും ഇവിടെഎത്തനിനായിട്ടുവന്നവെന്നും ചോദിയുള്ള നന്തിന് രാവണൻ പ്രധാന്നുനോട്ട് കല്പിച്ചു. താൻ സാക്ഷാൽ ത്രീരാമൻറെ മുതനാഞ്ഞനും സിതയെ അങ്ഗപഴിച്ചു വന്നതുണ്ണുനും പറത്തതുകൂടാതെ അല്ലെങ്കിൽ തന്ത്രപാപക്കേണ്ട കുടി ചെയ്തു. ഇതു രാക്ഷസരാജാവിന്റെ അതു അചിച്ചില്ല.

ഉടനെതന്നെ ധനമാനെ നിറച്ചിയുള്ളനാതിനും കല്പന
കൊടുത്തു. അങ്കുറാർ നീതിമാനായ വിക്രീഷ്ണൻ ഇപ്പോൾ
രം വിരോധിച്ചു.

“രാജാധന്മിചലംവൈ! ലോകാചാരവിനിദിത്തം
പീഠാചേന്നതുമല്ലെങ്കിൽരജാബന്നനിഗ്രഹം.”

മുന്നെന വധിയുള്ളനാതു് നീതിവിചലമാനെന്നും അംഗി
നാൽ വല്ലതും അംഗവൈകല്യം വരുത്തി അയച്ചും മതി
വെന്നും ഇതേവും രാവണനെ പറത്തു് മനസ്സിലാക്കി.
ഭാജ്ഞനായം ചില അവസരങ്ങളിൽ നീതിയുള്ള് വശംവദരായി
ഭ്രാംയുള്ള.. മനസ്സും സന്മാർഘഭോധം ഒക്കെയും നി
ദ്രോഷം നശിയ്ക്കില്ല. വിക്രീഷ്ണൻനു നീതിവാക്യം ത
ഛികാലം ഫലപ്രാപ്തമായിത്തീർന്ന്. മനഭാസു് എത്തക്കിലും അം
ഗവൈത്തപ്പും ഉണ്ടാക്കി അയയ്ക്കാമെന്നു് നിന്മയും
വാലിൽ തുണിചുററി തീകൊഴുത്തി പട്ടണത്തിൽ എല്ലാ
മിയ്ക്കിലും കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനു് കിങ്ങരമാരോടു് രാവണനു
ആരഞ്ഞാവിച്ചു്. മുതു് ഒരു വിവേകപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തി
യല്ലാകിയന്നവെന്നും രാവണനടന്നതെന്ന ഭോധം വരുന്ന
തിനിടയായി. എന്നുംകൊണ്ടുനാൽ ധനമാസു് ലങ്കാപ്പും
കുമുകിലാലും ചുട്ടപോടിച്ചുകൂട്ടുത്തു.

“ഭ്രാംപരിചൂണ്ണമായുള്ളലക്ഷ്യം”

ധനമാസു് ഭഹിപ്പിച്ചതിനുംഡേശവും,

“ഭ്രതിപരിചൂണ്ണമായുന്നനിതത്തുതം”

ഇത്തെന്നാക്കയും കഴിപ്പിച്ചുവച്ചു് രാമഭൂതൻ വാലിനെ
സമ്പ്രതിയിൽ മുക്കി തീകൊഴുത്തി, രണ്ടാമത്രം നീതാദേവി
യെക്കണ്ണു് അനാഗ്രഹം വാങ്ങി തിരിയെ മടങ്ങി; സമുദ്ദ

അതിന്റെ മറക്കരെ “തുള്ളുവയ്യാത്താന്തുഷ്ടികളായി” എന്തിച്ചി അനാക്രൂഢകാരോടുംകൂടി ശ്രീരാമസന്നിധിക്കുൽ ചെന്നാത്തി. ചുഡാരത്നം നല്ലി സീതാദർശനവുത്താന്തങ്ങൾ എല്ലാം അ ദിവിച്ച. ഒരു പ്രത്യുഖിജന്താനരത്നാത്ത അദ്ദേഹം വാഞ്ഛി ചു് വക്ഷസി ചേത്ത് അപ്പനേരം പരമാനന്ദം അനാഭിച്ച. പിന്നൊ മഹാമാനന ആവിശ്വാസംചെയ്യു് ഇപ്പകാരം പരഞ്ഞ.

“പ്രശ്നയമനസാഭവാനാൽത്തതമായതിന്
പ്രത്യുപകാരംജഗത്തിക്കലിപ്പേടു.”

സപാമിഡക്കിയുള്ളം ആത്മിതവാതസല്യത്തിനും ഇതു പോലെ ലോകത്തിൽ മറദ്ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണ്ണാൻ പ്രധാ സമാഖ്യം. “വിതിണ്ട് വിസ്തിണ്ട് മഹാണ്ട് ച” നായ മഹമാർജ്ജ തന്റെ സപാമിയായ ശ്രീരാമന്റെ ആദ്ദേഹംജനംനിമിത്തം ഇപ്പോൾ ആനന്ദമഹാണ്ട് വരുത്തിൽ മഹനായി ശ്രൂവിച്ച.

ലോകത്രയക്കണ്ണക്കനായ രാവണനെ ഉടനെ നിരുചി ചു് സീതാദേവിയെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുവേണ്ട ഒരുക്ക ക്ഷേരം ചെയ്യുന്നതിനും ശ്രീരാമൻ സുഗ്രീവനോടാജന്താപിച്ച. സുഗ്രീവൻ ആരജനകിട്ടിയതുടനെ ഒരുമഹാന്തായവാനരഗൈ നൃത്തം ശേഖരിച്ചു് സേനാനായകമാരേയും നിയമിച്ചു് ശ്രീ-രാമന്റെ അട്ടക്കങ്ങൾചെന്ന് വിവരം അറിവിച്ച. ഒരു ഗൈ നൃത്താടക്കുടി രാമലക്ഷ്മാനമാർ യുദ്ധാത്തിരിച്ചു്,

“ഒക്ഷിണസിസ്യതന്നത്തരതീരവും
പുക്കമഹേദ്രാവലാനികൈമേവിനാർ.”

